

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Leszek Kulik SSA Halina Czaban
Protokolant	Magdalena Zabielska, Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale prokuratora Andrzeja Litwińczuka

po rozpoznaniu w dniach 7 września 2016 roku i 10 października 2016 r. sprawy:

A. S. (1) oskarżonego z art. 284 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 296 §1 k.k., z art. 56 §2 k.k.s. w zb. z art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s., z art. 284 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 296 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s., z art. 299 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. S. oskarżonego z art. 284 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s., z art. 299 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 300 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. S. (2) oskarżonego z art. 284 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. Ł. (1) oskarżonej z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 300 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji obrońców oskarżonych i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 20 listopada 2015 r., sygn. akt II K 187/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. wobec oskarżonego A. S. (1):

- uchyla orzeczenie z punktu VIII o karze łącznej pozbawienia wolności,
- uniewinnia oskarżonego A. S. (1) od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie V (zarzuconego w pkt. V a/o),
- podstawę skazania za czyn przypisany w punkcie I (zarzucony w pkt. I a/o) uzupełnia o art. 4 §1 k.k. i za podstawę wymiaru kary grzywny za ten czyn przyjmuje art. 33 §1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania

karnego – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589),

- podstawę skazania za czyn przypisany w punkcie III (zarzucony w pkt. III a/o) uzupełnia o art. 4 §1 k.k. i za podstawę wymiaru kary grzywny za ten czyn przyjmuje art. 33 §1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589),
- za podstawę rozstrzygnięcia o karach łącznych grzywny i pozbawienia wolności przyjmuje art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589) i orzeka wobec oskarżonego A. S. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

2. wobec oskarżonego I. S.:

- uchyla orzeczenie z punktu XV o karze łącznej pozbawienia wolności,
- uniewinnia oskarżonego I. S. od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie XI (zarzuconego w pkt. X a/o),
- uniewinnia oskarżonego I. S. od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie XIII (zarzuconego w pkt. XIII a/o),
- podstawę skazania za czyn przypisany w punkcie IX (zarzucony w pkt. VIII a/o) uzupełnia o art. 4 §1 k.k. i za podstawę wymiaru kary grzywny za ten czyn przyjmuje art. 33 §1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589) oraz łagodzi wymierzoną za ten czyn karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat;

3. wobec oskarżonego A. S. (2):

- podstawę skazania oskarżonego za czyn przypisany mu w punkcie XVI (zarzucony w pkt. XIV) uzupełnia o art. 4 §1 k.k. i za podstawę wymiaru kary grzywny za ten czyn przyjmuje art. 33 §1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589) oraz łagodzi wymierzoną A. S. (2) za ten czyn karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat;

4. wobec oskarżonej A. Ł. (1):

- uniewinnia oskarżoną A. Ł. (1) od czynu przypisanego jej w punkcie XVII (zarzuconego jej w pkt. XV a/o),

5. wobec oskarżonych A. S. (1) i A. S. (2):

- za podstawę orzeczonego w punkcie XX wobec oskarżonych A. S. (1) i A. S. (2) obowiązku naprawienia szkody przyjmuje art. 46 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589);

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. kosztami postępowania w części uniewinniającej oskarżonych A. S. (1), I. S. i A. Ł. (1) od czynów przypisanych im w punktach V, XI, XIII i XVII obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem jednej opłaty za obie instancje od oskarżonych:

- A. S. (1) 5.400 złotych,
- I. S. 3.300 złotych,
- A. S. (2) 4.300 złotych,

oraz obciąża ich w zakresie skazania pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach im przypadających;

V. zasądza od oskarżyciela posiłkowego Spółki z o.o. (...) kwotę 60 złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej wniesionej przez jego pełnomocnika apelacji.

UZASADNIENIE

A. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 22.09.2005 r. do dnia 31.03.2008 r. w O. i O., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (2), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc dyrektorem zarządu (...) Sp. z o. o. w O., nadużywając udzielonych mu uprawnień, przywłaszczył pieniądze w łącznej kwocie 2.402.244,05 zł, stanowiące mienie wielkiej wartości, w ten sposób, że przyjął od A. S. (2), prowadzącego firmę PHU (...) A. S. (2) w O., czterdzieści dwie nierzetelne faktury VAT o nr.: (...) z dnia 22.09.2005 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 17.10.2005 r. na kwotę 57.340,00 zł, (...) z dnia 24.10.2005 r. na kwotę 28.060,00 zł, (...) z dnia 25.11.2005 r. na kwotę 103.700,00 zł, (...) z dnia 20.12.2005 r. na kwotę 91.500,00 zł, (...) z dnia 29.12.2005 r. na kwotę 32.940,00 zł, (...) z dnia 29.03.2006 r. na kwotę 73.200,00 zł, (...) z dnia 26.05.2006 r. na kwotę 60.512,00 zł, (...) z dnia 29.05.2006 r. na kwotę 75.030,00 zł, (...) z dnia 06.06.2006 r. na kwotę 68.564,00 zł, (...) z dnia 28.06.2006 r. na kwotę 25.620,00 zł, (...) z dnia 21.07.2006 r. na kwotę 28.304,00 zł, (...) z dnia 28.08.2006 r. na kwotę 30.012,00 zł, (...) z dnia 30.08.2006 r. na kwotę 23.790,00 zł, (...) z dnia 07.09.2006 r. na kwotę 610,00 zł, (...) z dnia 26.09.2006 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 29.09.2006 r. na kwotę 67.100,00 zł, (...) z dnia 21.10.2006 r. na kwotę 48.180,85 zł, (...) z dnia 24.10.2006 r. na kwotę 45.823,20 zł, (...) z dnia 26.10.2006 r. na kwotę 48.800,00 zł, (...) z dnia 23.11.2006 r. na kwotę 99.674,00 zł, (...) z dnia 29.11.2006 r. na kwotę 50.068,80 zł, (...) z dnia 18.12.2006 r. na kwotę 30.866,00 zł, (...) z dnia 27.12.2006 r. na kwotę 42.468,20 zł, (...) z dnia 29.12.2006 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 25.01.2007 r. na kwotę 71.980,00 zł, (...) z dnia 23.02.2007 r. na kwotę 24.400,00 zł, (...) z dnia 28.02.2007 r. na kwotę 30.500,00 zł, (...) z dnia 24.03.2007 r. na kwotę 58.560,00 zł, (...) z dnia 29.03.2007 r. na kwotę 55.510,00 zł, (...) z dnia 28.04.2007 r. na kwotę 12.200,00 zł, (...) z dnia 30.04.2007 r. na kwotę 6.710,00 zł, (...) z dnia 31.05.2007 r. na kwotę 134.810,00 zł, (...) z dnia 29.06.2007 r. na kwotę 69.662,00 zł, (...) z dnia 30.07.2007 r. na kwotę 66.307,00 zł, (...) z dnia 31.08.2007 r. na kwotę 100.528,00 zł, (...) z dnia 28.09.2007 r. na kwotę 109.800,00 zł, (...) z dnia 31.01.2008 r. na kwotę 119.560,00 zł, (...) z dnia 14.02.2008 r. na kwotę 64.660,00 zł, (...) z dnia 14.02.2008 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 31.03.2008 r. na kwotę 103.700,00 zł i (...) z dnia 31.03.2008 r. na kwotę 80.154,00 zł, dokumentujące zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od (...) w O. usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, którymi to fakturami posłużył się wprowadzając je do księgowości tej spółki, co skutkowało dokonaniem przez tę spółkę na rzecz PHU (...) A. S. (2) w O. nienależnych przelewów pieniężnych na łączną kwotę 2.402.244,05 zł, przez co wyrządził (...) Sp. z o. o. w O. znaczną szkodę majątkową,

-tj. o przestępstwo z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 296 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. w okresie od dnia 22.09.2005 r. do dnia 31.03.2008 r. w O. i O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, posłużył się wystawionymi przez A. S. (2), prowadzącego firmę PHU (...) A. S. (2) w O., czterdziestoma dwiema nierzetelnymi fakturami VAT o nr.: (...) z dnia 22.09.2005 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 17.10.2005 r. na kwotę 57.340,00 zł, (...) z dnia 24.10.2005 r. na kwotę 28.060,00 zł, (...) z dnia 25.11.2005 r. na

kwotę 103.700,00 zł, (...) z dnia 20.12.2005 r. na kwotę 91.500,00 zł, (...) z dnia 29.12.2005 r. na kwotę 32.940,00 zł, (...) z dnia 29.03.2006 r. na kwotę 73.200,00 zł, (...) z dnia 26.05.2006 r. na kwotę 60.512,00 zł, (...) z dnia 29.05.2006 r. na kwotę 75.030,00 zł, (...) z dnia 06.06.2006 r. na kwotę 68.564,00 zł, (...) z dnia 28.06.2006 r. na kwotę 25.620,00 zł, (...) z dnia 21.07.2006 r. na kwotę 28.304,00 zł, (...) z dnia 28.08.2006 r. na kwotę 30.012,00 zł, (...) z dnia 30.08.2006 r. na kwotę 23.790,00 zł, (...) z dnia 07.09.2006 r. na kwotę 610,00 zł, (...) z dnia 26.09.2006 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 29.09.2006 r. na kwotę 67.100,00 zł, (...) z dnia 21.10.2006 r. na kwotę 48.180,85 zł, (...) z dnia 24.10.2006 r. na kwotę 45.823,20 zł, (...) z dnia 26.10.2006 r. na kwotę 48.800,00 zł, (...) z dnia 23.11.2006 r. na kwotę 99.674,00 zł, (...) z dnia 29.11.2006 r. na kwotę 50.068,80 zł, (...) z dnia 18.12.2006 r. na kwotę 30.866,00 zł, (...) z dnia 27.12.2006 r. na kwotę 42.468,20 zł, (...) z dnia 29.12.2006 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 25.01.2007 r. na kwotę 71.980,00 zł, (...) z dnia 23.02.2007 r. na kwotę 24.400,00 zł, (...) z dnia 28.02.2007 r. na kwotę 30.500,00 zł, (...) z dnia 24.03.2007 r. na kwotę 58.560,00 zł, (...) z dnia 29.03.2007 r. na kwotę 55.510,00 zł, (...) z dnia 28.04.2007 r. na kwotę 12.200,00 zł, (...) z dnia 30.04.2007 r. na kwotę 6.710,00 zł, (...) z dnia 31.05.2007 r. na kwotę 134.810,00 zł, (...) z dnia 29.06.2007 r. na kwotę 69.662,00 zł, (...) z dnia 30.07.2007 r. na kwotę 66.307,00 zł, (...) z dnia 31.08.2007 r. na kwotę 100.528,00 zł, (...) z dnia 28.09.2007 r. na kwotę 109.800,00 zł, (...) z dnia 31.01.2008 r. na kwotę 119.560,00 zł, (...) z dnia 14.02.2008 r. na kwotę 64.660,00 zł, (...) z dnia 14.02.2008 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 31.03.2008 r. na kwotę 103.700,00 zł i (...) z dnia 31.03.2008 r. na kwotę 80.154,00 zł, dokumentującymi zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od PHU (...) A. S. (2) w O. usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, wprowadzając te faktury do księgowości tej spółki, a ponadto pełniąc funkcję dyrektora zarządu i faktycznie zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi (...) Sp. z o. o. w O. oraz będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną za rzetelne deklarowanie zobowiązań podatkowych spółki, spowodował, że:

- w dniu 02.04.2007 r. w zeznaniu CIT-8 o wysokości osiągniętego w 2006 r. dochodu tej spółki, złożonym Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. podano nieprawdę przez to, że z naruszeniem art. 12 ust. 3 i ust. 3a pkt 1 i 2, art. 15 ust. 1 oraz art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 15.02.1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r., Nr 54, poz. 654 – j. t. z późn. zm.) zaniżono przychód tej spółki za 2006 r. o kwotę 112.794,63 zł, dokonując sprzedaży materiałów budowlanych i usług poza ewidencją oraz zawyżono koszty uzyskania przychodów tej spółki o łączną kwotę 1.001.352,50 zł, wynikającą z wystawionych w sposób nierzetelny faktur VAT, dokumentujących zakup usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, od PHU (...) A. S. (2) w O. o nr.: (...) z dnia 29.03.2006 r. na kwotę 73.200,00 zł, (...) z dnia 26.05.2006 r. na kwotę 60.512,00 zł, (...) z dnia 29.05.2006 r. na kwotę 75.030,00 zł, (...) z dnia 06.06.2006 r. na kwotę 68.564,00 zł, (...) z dnia 28.06.2006 r. na kwotę 25.620,00 zł, (...) z dnia 21.07.2006 r. na kwotę 28.304,00 zł, (...) z dnia 28.08.2006 r. na kwotę 30.012,00 zł, (...) z dnia 30.08.2006 r. na kwotę 23.790,00 zł, (...) z dnia 07.09.2006 r. na kwotę 610,00 zł, (...) z dnia 26.09.2006 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 29.09.2006 r. na kwotę 67.100,00 zł, (...) z dnia 21.10.2006 r. na kwotę 48.180,85 zł, (...) z dnia 24.10.2006 r. na kwotę 45.823,20 zł, (...) z dnia 26.10.2006 r. na kwotę 48.800,00 zł, (...) z dnia 23.11.2006 r. na kwotę 99.674,00 zł, (...) z dnia 29.11.2006 r. na kwotę 50.068,80 zł, (...) z dnia 18.12.2006 r. na kwotę 30.866,00 zł, (...) z dnia 27.12.2006 r. na kwotę 42.468,20 zł i (...) z dnia 29.12.2006 r. na kwotę 37.820,00 zł oraz od Centrum (...) Sp. z o. o. w O. o nr.: (...) z dnia 27.10.2006 r. na kwotę 124.806,00 zł, (...) z dnia 01.12.2006 r. na kwotę 124.440,00 zł i (...) z dnia 13.12.2006 r. na kwotę 73.261,00 zł, zaniżając w ten sposób dochód spółki o 1.114.147,13 zł i uszczuplając podatek dochodowy od osób prawnych za 2006 r. o kwotę 211.688,00 zł;

- w okresie od dnia 24.02.2006 r. do dnia 12.07.2007 r. w deklaracjach VAT-7 spółki dla podatku od towarów i usług za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, lipiec, sierpień, wrzesień, październik i grudzień 2006 r. oraz za luty 2007 r. złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. odpowiednio w dniach: 24.02.2006 r., 20.03.2006 r., 24.04.2006 r., 23.05.2006 r., 20.06.2006 r., 24.08.2006 r., 22.09.2006 r., 27.10.2006 r., 25.01.2007 r., 28.02.2007 r. i 12.07.2007 r., podano nieprawdę przez to, że z naruszeniem art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 19 ust. 1, 4, 11, 13 pkt 2 lit. d i pkt 5, art. 29 ust. 1 i 2, art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a, art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) zaniżono podatek należny o łączną kwotę 24.745,00 zł, nie ewidencjonując całej zrealizowanej przez spółkę sprzedaży materiałów budowlanych i usług oraz zawyżono podatek naliczony o łączną kwotę 237.678,00 zł, wynikającą z wystawionych w sposób nierzetelny faktur VAT, dokumentujących zakup usług

transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, od PHU (...) A. S. (2) w O. o nr.: (...) z dnia 29.03.2006 r. na kwotę 73.200,00 zł, (...) z dnia 26.05.2006 r. na kwotę 60.512,00 zł, (...) z dnia 29.05.2006 r. na kwotę 75.030,00 zł, (...) z dnia 06.06.2006 r. na kwotę 68.564,00 zł, (...) z dnia 28.06.2006 r. na kwotę 25.620,00 zł, (...) z dnia 21.07.2006 r. na kwotę 28.304,00 zł, (...) z dnia 28.08.2006 r. na kwotę 30.012,00 zł, (...) z dnia 30.08.2006 r. na kwotę 23.790,00 zł, (...) z dnia 07.09.2006 r. na kwotę 610,00 zł, (...) dnia 26.09.2006 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 29.09.2006 r. na kwotę 67.100,00 zł, (...) z dnia 21.10.2006 r. na kwotę 48.180,85 zł, (...) z dnia 24.10.2006 r. na kwotę 45.823,20 zł, (...) z dnia 26.10.2006 r. na kwotę 48.800,00 zł, (...) z dnia 23.11.2006 r. na kwotę 99.674,00 zł, (...) z dnia 29.11.2006 r. na kwotę 50.068,80 zł, (...) z dnia 18.12.2006 r. na kwotę 30.866,00 zł, (...) z dnia 27.12.2006 r. na kwotę 42.468,20 zł, (...) z dnia 29.12.2006 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 25.01.2007 r. na kwotę 71.980,00 zł i (...) z dnia 23.02.2007 r. na kwotę 24.400,00 zł oraz od Centrum (...) Sp. z o. o. w O. o nr.: (...) z dnia 27.10.2006 r. na kwotę 124.806,00 zł, (...) z dnia 01.12.2006 r. na kwotę 124.440,00 zł i (...) z dnia 13.12.2006 r. na kwotę 73.261,00 zł, przez co uszczuplono podatek od towarów i usług za miesiące 2006 r.: styczeń o 407,00 zł, luty o 465,00 zł, marzec o 13.475,00 zł, kwiecień o 2.288,00 zł, maj o 29.466,00 zł, lipiec o 29.983,00 zł, sierpień o 12.344,00 zł, wrzesień o 22.484,00 zł, październik o 50.581,00 zł i grudzień o 83.750,00 zł oraz za luty 2007 r. o 14.270,00 zł – łącznie o kwotę 259.313,00 zł;

- w dniu 20.02.2008 r. w korekcie deklaracji VAT-7 spółki dla podatku od towarów i usług za listopad 2007 r. złożonej Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. podano nieprawdę przez to, że z naruszeniem art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a i art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) zawyżono podatek naliczony na łączną kwotę 110.737,00 zł, wynikającą z wystawionych w sposób nierzetelny faktur VAT, dokumentujących zakup od PHU (...) A. S. (2) w O. usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, o nr.: (...) z dnia 28.02.2007 r. na kwotę 30.500,00 zł, (...) z dnia 24.03.2007 r. na kwotę 58.560,00 zł, (...) z dnia 29.03.2007 r. na kwotę 55.510,00 zł, (...) z dnia 28.04.2007 r. na kwotę 12.200,00 zł, (...) z dnia 30.04.2007 r. na kwotę 6.710,00 zł, (...) z dnia 31.05.2007 r. na kwotę 134.810,00 zł, (...) z dnia 29.06.2007 r. na kwotę 69.662,00 zł, (...) z dnia 30.07.2007 r. na kwotę 66.307,00 zł, (...) z dnia 31.08.2007 r. na kwotę 100.528,00 zł i (...) z dnia 28.09.2007 r. na kwotę 109.800,00 zł, przez co uszczuplono podatek od towarów i usług za listopad 2007 r. o 119.347,00 zł,

-tj. o przestępstwo z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

III. w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 02.07.2008 r. w O. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z I. S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc dyrektorem zarządu (...) Sp. z o. o. w O., przywłaszczył pieniądze w łącznej kwocie 1.315.000,00 zł, stanowiące mienie wielkiej wartości, w ten sposób, że nadużywając udzielonych mu uprawnień, przyjął od I. S. – prezesa zarządu (...) Sp. z o. o. w S., dwie nierzetelne faktury VAT o nr. (...) z dnia 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł oraz o nr. (...) z dnia 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł, dokumentujące zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od (...) Sp. z o. o. w S. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych, którymi to fakturami posłużył się wprowadzając je do księgowości (...) Sp. z o. o. w O., co skutkowało dokonaniem przez tę spółkę na rzecz (...) Sp. z o. o. w S. dwóch nienależnych przelewów pieniężnych na łączną kwotę 1.315.000,00 złotych, przez co wyrządził (...) Sp. z o. o. w O. znaczną szkodę majątkową,

-tj. o przestępstwo z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 296 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 02.07.2008 r. w O. i S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, posłużył się wystawionymi przez pracownika (...) Sp. z o. o. w S. na polecenie I. S. – prezesa zarządu tej spółki, dwiema nierzetelnymi fakturami VAT o nr. (...) z dnia 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł oraz o nr. (...) z dnia 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł, dokumentującymi zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od (...) Sp. z o. o. w S. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych, wprowadzając te faktury do księgowości (...) Sp. z o. o. w O.,

-tj. o przestępstwo z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

V. w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 03.07.2008 r. w O. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z I. S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podjął czynności mające na celu udaremnienie

lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia pieniędzy w łącznej kwocie 1.300.000,00 zł, stanowiących korzyść majątkową z przestępstwa przywłaszczenia mienia na szkodę (...) Sp. z o. o. w O., w ten sposób, że:

- w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 30.06.2008 r. wprowadził do księgowości (...) Sp. z o. o. w O. nierzetelną fakturę VAT nr (...) z dnia 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł, wystawioną przez (...) Sp. z o. o. w S. za usługi budowlane – faktycznie nie wykonane, na podstawie której dokonano przelewu pieniędzy w kwocie 915.000,00 zł z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w O. na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o. w S.,

- w okresie od dnia 02.07.2008 r. do dnia 03.07.2008 r. wprowadził do księgowości (...) Sp. z o. o. w O. nierzetelną fakturę VAT nr (...) z dnia 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł, wystawioną przez firmę (...) Sp. z o. o. w S. za usługi budowlane – faktycznie nie wykonane, na podstawie której dokonano przelewu pieniędzy w kwocie 400.000,00 zł z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w O. na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o. w S.,

a następnie przyjął od I. S. pieniądze w łącznej kwocie 1.300.000,00 zł, które I. S., pomimo braku podstaw faktycznych, przekazał dwoma przelewami z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w S. na rachunek bankowy firmy PHU (...) w S., po czym za pieniądze te zakupił nieruchomość w S., którą wniósł jako aport do (...) Sp. z o. o. w S.,

-tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk

VI. w okresie od dnia 19.08.2009 r. do dnia 10.11.2009 r. w O., działając w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Prokuratury Okręgowej w Olsztynie, która postanowieniem z dnia 07.08.2009 r. ustanowiła zabezpieczenie majątkowe na jego mieniu w postaci zabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w S. gm. O., składającej się z działek ewidencyjnych nr (...), usiłował udaremnąć zaspokojenie swojego wierzyciela – Skarbu Państwa, w ten sposób, że posiadając wiedzę o tym zabezpieczeniu majątkowym, zbył na rzecz (...) Sp. z o. o. zagrożoną zajęciem ww. nieruchomość w celu uniemożliwienia dokonania w księdze wieczystej wpisu stosownej hipoteki, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął, ponieważ Sąd Rejonowy w Olsztynie dokonał takiego wpisu,

-tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk

VII. w okresie od maja do października 2010 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Prokuratury Okręgowej w Olsztynie, która postanowieniem z dnia 07.08.2009 r. ustanowiła zabezpieczenie majątkowe na jego mieniu w postaci zabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w S. gm. O., składającej się z działek ewidencyjnych nr (...), uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela – Skarbu Państwa, w ten sposób, że w celu obniżenia wartości ww. nieruchomości dokonał sprzedaży elementów jej wyposażenia, a mianowicie:

- w dniu 24.02.2010 r. dokonał sprzedaży przez (...) Sp. z o. o. w S., której był udziałowcem, firmie (...) w O. złomu stalowego;

- w dniu 02.03.2010 r. dokonał sprzedaży przez (...) Sp. z o. o. w S., której był udziałowcem, firmie (...) w O. złomu stalowego;

- w dniu 22.09.2010 r. dokonał sprzedaży przez własną firmę PHU (...) w S. firmie (...) w J. złomu użytkowego w postaci zbiornika ekspedycyjnego;

a ponadto zezwolił nieustalonym osobom na demontaż i wywiezienie płyt drogowych, z których zbudowane były drogi wewnętrzne oraz place manewrowe znajdujące się na ww. nieruchomości,

-tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

I. S. został oskarżony o to, że:

VIII. w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 02.07.2008 r. w O. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc prezesem zarządu (...) Sp. z o. o. w S., przywłaszczył pieniądze w łącznej kwocie 1.315.000,00 zł, stanowiące mienie wielkiej wartości, w ten sposób, że polecił pracownikowi (...) Sp. z o. o. w S. wystawienie dwóch nierzetelnych faktur VAT o nr. (...) z dnia 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł oraz o nr. (...) z dnia 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł, dokumentujących zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od (...) Sp. z o. o. w S. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych, którymi to fakturami posłużył się, przekazując je A. S. (1) – dyrektorowi zarządu (...) Sp. z o. o. w O., który wprowadził je do księgowości tej spółki, co skutkowało dokonaniem przez tę spółkę na rzecz (...) Sp. z o. o. w S. dwóch nienależnych przelewów pieniężnych na łączną kwotę 1.315.000,00 zł, przez co działał na szkodę (...) Sp. z o. o. w O.,

-tj. o przestępstwo z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

IX. w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 02.07.2008 r. w O. i S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, posłużył się wystawionymi na jego polecenie przez pracownika (...) Sp. z o. o. w S. dwiema nierzetelnymi fakturami VAT o nr. (...) z dnia 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł oraz o nr. (...) z dnia 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł, dokumentującymi zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od (...) Sp. z o. o. w S. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych, wprowadzając te faktury do księgowości (...) Sp. z o. o. w S., a ponadto przekazał te faktury A. S. (1) – dyrektorowi zarządu (...) Sp. z o. o. w O., który wprowadził je do księgowości tej spółki,

-tj. o przestępstwo z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

X. w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 03.07.2008 r. w O. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podjął czynności mające na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia pieniędzy w łącznej kwocie 1.300.000,00 zł, stanowiących korzyść majątkową z przestępstwa przywłaszczenia mienia na szkodę (...) Sp. z o. o. w O., w ten sposób, że:

- w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 30.06.2008 r. przyjął pieniądze w kwocie 915.000,00 zł, przelane z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w O. na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o. w S. tytułem realizacji nierzetelnej faktury VAT nr (...) z dnia 09.06.2008 r., dokumentującej zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych,

- w okresie od dnia 02.07.2008 r. do dnia 03.07.2008 r. przyjął pieniądze w kwocie 400.000,00 zł, przelane z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w O. na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o. w S. tytułem realizacji nierzetelnej faktury VAT nr (...) z dnia 02.07.2008 r., dokumentującej zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych,

a następnie, pomimo braku podstaw faktycznych, przekazał dwoma przelewami z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w S. na rachunek bankowy firmy PHU (...) w S., pieniądze w łącznej kwocie 1.300.000,00 zł, po czym A. S. (1) za pieniądze te zakupił nieruchomości w S., którą wniósł jako aport do (...) Sp. z o. o. w S.,

-tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk

XI. w okresie od dnia 19.08.2009 r. do dnia 10.11.2009 r. w O., działając w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Prokuratury Okręgowej w Olsztynie, która postanowieniem z dnia 07.08.2009 r. ustanowiła zabezpieczenie majątkowe na mieniu A. S. (1) w postaci zabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w S. gm. O., składającej się z działek ewidencyjnych nr (...), udzielił mu pomocy w udaremnieniu zaspokojenia jego wierzyciela – Skarbu Państwa, w ten sposób, że będąc osobą uprawnioną do reprezentowania (...) Sp. z o. o. oraz posiadając wiedzę o tym zabezpieczeniu majątkowym, nabył od A. S. (1) na rzecz (...) Sp. z o. o. zagrożoną zajęciem ww. nieruchomości, aby uniemożliwić dokonanie w księdze wieczystej wpisu stosownej hipoteki,

-tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 2 kk

XII. w okresie od maja do października 2010 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Prokuratury Okręgowej w Olsztynie, która postanowieniem z dnia 07.08.2009 r. ustanowiła zabezpieczenie majątkowe na mieniu A. S. (1) w postaci zabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w S. gm. O., składającej się z działek ewidencyjnych nr (...), udzielił mu pomocy w uszczupleniu zaspokojenia jego wierzyciela – Skarbu Państwa, w ten sposób, że doprowadził do sprzedaży elementów wyposażenia ww. nieruchomości, a mianowicie:

- w dniu 24.02.2010 r. sprzedaży przez (...) Sp. z o. o. w S., której był udziałowcem, firmie (...) w O. złomu stalowego;
- w dniu 02.03.2010 r. sprzedaży przez (...) Sp. z o. o. w S., której był udziałowcem, firmie (...) w O. złomu stalowego;
- w dniu 22.09.2010 r. sprzedaży przez firmę PHU (...) w S. firmie (...) w J. złomu użytkowego w postaci zbiornika ekspedycyjnego;

a ponadto zezwolił nieustalonym osobom na demontaż i wywiezienie płyt drogowych, z których zbudowane były drogi wewnętrzne oraz place manewrowe znajdujące się na ww. nieruchomości,

-tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

XIII. w okresie od dnia 01.02.2012 r. do dnia 04.12.2012 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Okręgowego w Olsztynie, który postanowieniem z dnia 08.10.2010 r. sygn. V GC (...), udzielił zabezpieczenia na mieniu (...) Sp. z o. o., na podstawie którego to postanowienia Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie dokonał w dniu 14.10.2010 r. zajęcia mienia tej spółki w postaci ładowarki marki (...), koparko-ładowarki marki (...), samochodu ciężarowego marki (...) oraz przyczepy ciężarowej marki (...), pozostawiając je pod dozorem A. Ł. (1), a ponadto w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku, która postanowieniem z dnia 14.09.2010 r. ustanowiła zabezpieczenie majątkowe na jego mieniu w postaci m. in. trzech samochodów ciężarowych marki (...) oraz przesiewacza marki (...), udaremniał zaspokojenie swoich wierzycieli – odpowiednio (...) Sp. z o. o. w O. oraz Skarbu Państwa, w ten sposób, że zbył ruchomości będące przedmiotem ww. zabezpieczeń, a mianowicie:

- w dniu 01.02.2012 r. sprzedał objętą ww. zabezpieczeniem ładowarkę marki (...) firmie (...) w G.,
- w dniu 03.02.2012 r. sprzedał objętą ww. zabezpieczeniem koparko-ładowarkę marki (...) firmie (...) w G.,
- w dniu 28.02.2012 r. sprzedał objęty ww. zabezpieczeniem samochód ciężarowy marki (...) firmie (...) w G.,
- w dniu 04.04.2012 r. sprzedał objętą ww. zabezpieczeniem przyczepę ciężarową marki (...) firmie (...) w G.,
- w dniu 14.11.2012 r. sprzedał objęty ww. zabezpieczeniem majątkowym samochód ciężarowy marki (...) nr rej. (...) firmie (...) w G.,
- w dniu 14.11.2012 r. sprzedał objęty ww. zabezpieczeniem majątkowym (...) nr rej. (...) firmie (...) w G.,
- w dniu 04.12.2012 r. sprzedał objęty ww. zabezpieczeniem majątkowym przesiewacz marki (...) firmie (...) w G., jednakże zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na zabezpieczenie tego urządzenia przez Prokuraturę Apelacyjną w Białymstoku,

-tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

A. S. (2) został oskarżony to, że:

XIV. w okresie od dnia 22.09.2005 r. do dnia 31.03.2008 r. w O. i O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) - prezesem zarządu (...) Sp. z o. o. w O., prowadząc firmę PHU (...) A. S. (2) w O., przywłaszczył pieniądze w łącznej kwocie 2.402.244,05 zł, stanowiące

mienie wielkiej wartości, w ten sposób, że polecił nieustalonemu pracownikowi PHU (...) w O. wystawić czterdzieści dwie nierzetelne faktury VAT o nr.: (...) z dnia 22.09.2005 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 17.10.2005 r. na kwotę 57.340,00 zł, (...) z dnia 24.10.2005 r. na kwotę 28.060,00 zł, (...) z dnia 25.11.2005 r. na kwotę 103.700,00 zł, (...) z dnia 20.12.2005 r. na kwotę 91.500,00 zł, (...) z dnia 29.12.2005 r. na kwotę 32.940,00 zł, (...) z dnia 29.03.2006 r. na kwotę 73.200,00 zł, (...) z dnia 26.05.2006 r. na kwotę 60.512,00 zł, (...) z dnia 29.05.2006 r. na kwotę 75.030,00 zł, (...) z dnia 06.06.2006 r. na kwotę 68.564,00 zł, (...) z dnia 28.06.2006 r. na kwotę 25.620,00 zł, (...) z dnia 21.07.2006 r. na kwotę 28.304,00 zł, (...) z dnia 28.08.2006 r. na kwotę 30.012,00 zł, (...) z dnia 30.08.2006 r. na kwotę 23.790,00 zł, (...) z dnia 07.09.2006 r. na kwotę 610,00 zł, (...) z dnia 26.09.2006 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 29.09.2006 r. na kwotę 67.100,00 zł, (...) z dnia 21.10.2006 r. na kwotę 48.180,85 zł, (...) z dnia 24.10.2006 r. na kwotę 45.823,20 zł, (...) z dnia 26.10.2006 r. na kwotę 48.800,00 zł, (...) z dnia 23.11.2006 r. na kwotę 99.674,00 zł, (...) z dnia 29.11.2006 r. na kwotę 50.068,80 zł, (...) z dnia 18.12.2006 r. na kwotę 30.866,00 zł, (...) z dnia 27.12.2006 r. na kwotę 42.468,20 zł, (...) z dnia 29.12.2006 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 25.01.2007 r. na kwotę 71.980,00 zł, (...) z dnia 23.02.2007 r. na kwotę 24.400,00 zł, (...) z dnia 28.02.2007 r. na kwotę 30.500,00 zł, (...) z dnia 24.03.2007 r. na kwotę 58.560,00 zł, (...) z dnia 29.03.2007 r. na kwotę 55.510,00 zł, (...) z dnia 28.04.2007 r. na kwotę 12.200,00 zł, (...) z dnia 30.04.2007 r. na kwotę 6.710,00 zł, (...) z dnia 31.05.2007 r. na kwotę 134.810,00 zł, (...) z dnia 29.06.2007 r. na kwotę 69.662,00 zł, (...) z dnia 30.07.2007 r. na kwotę 66.307,00 zł, (...) z dnia 31.08.2007 r. na kwotę 100.528,00 zł, (...) z dnia 28.09.2007 r. na kwotę 109.800,00 zł, (...) z dnia 31.01.2008 r. na kwotę 119.560,00 zł, (...) z dnia 14.02.2008 r. na kwotę 64.660,00 zł, (...) z dnia 14.02.2008 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 31.03.2008 r. na kwotę 103.700,00 zł i (...) z dnia 31.03.2008 r. na kwotę 80.154,00 zł, dokumentujące zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od PHU (...) A. S. (2) w O. usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, którymi to fakturami posłużył się przekazując je A. S. (1), który wprowadził je do księgowości (...) Sp. z o. o. w O., co skutkowało dokonaniem przez tę spółkę na rzecz PHU (...) A. S. (2) w O. nienależnych przelewów pieniężnych na łączną kwotę 2.402.244,05 zł, czym działał na szkodę (...) Sp. z o. o. w O.,

-tj. o przestępstwo z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

A. Ł. (1) została oskarżona o to, że:

XV. w okresie od dnia 01.02.2012 r. do dnia 04.04.2012 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Okręgowego w Olsztynie, który postanowieniem z dnia 08.10.2010 r. sygn. V GC(...)udzielił zabezpieczenia na mieniu (...) Sp. z o. o., której udziałowcem był I. S., na podstawie którego to postanowienia Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie dokonał w dniu 14.10.2010 r. zajęcia mienia tej spółki w postaci ładowarki marki (...), koparko-ładowarki marki (...), samochodu ciężarowego marki (...)oraz przyczepy ciężarowej marki (...), pozostawiając je pod dozorem A. Ł. (1), udzieliła I. S. pomocy w udaremnieniu zaspokojenia jego wierzyciela – (...) Sp. z o. o. w O., w ten sposób, że nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku dozoru nad powierzonym mieniem, w wyniku czego I. S.:

- w dniu 01.02.2012 r. sprzedał objętą ww. zabezpieczeniem ładowarkę marki (...) firmie (...) w G.,

- w dniu 03.02.2012 r. sprzedał objętą ww. zabezpieczeniem koparko-ładowarkę marki (...) firmie (...) w G.,

- w dniu 28.02.2012 r. sprzedał objęty ww. zabezpieczeniem samochód ciężarowy marki (...) firmie (...) w G.,

- w dniu 04.04.2012 r. sprzedał objętą ww. zabezpieczeniem przyczepę ciężarową marki (...) firmie (...) w G.,

-tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

XVI. w dniu 12.03.2013 r. w B., składając przed prokuratorem zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu Ap V Ds. (...)Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku, zeznała nieprawdę, podając, iż (...) Sp. z o. o. nigdy nie była jej dłużnikiem, podczas gdy miała świadomość, iż wobec tej spółki toczyło się postępowanie egzekucyjne Km (...), wszczęte w dniu 13.05.2011 r. na podstawie wniosku złożonego przez nią jako wierzyciela spółki (...) w dniu 11.05.2011 r., na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 28.03.2011 r. sygn. I Nc

(...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 05.05.2011 r., o świadczenie pieniężne w łącznej kwocie 405.000,00 zł,

-tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 roku, wydanym w sprawie II K 187/14:

I. uznał oskarżonego A. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt I a/o z tym ,że w jego opisie słowa „mienie wielkiej wartości” zastąpił słowami: „mienie znacznej wartości”, a słowo: „przywłaszczył” zastąpił słowem: „sprzeniewierzył”, oraz ustalił, że oskarżony wyrządził (...) sp . z o.o . w O. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach oraz działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyn ten zakwalifikował z art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. i art. 296 §1 w zw. z §2 w zw. z §3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 296 §3 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 k.k. orzekł wobec niego karę 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto) ;

II. w ramach zarzutu z pkt II a/o uznaje oskarżonego A. S. (1) za winnego tego, że:

1) w okresie od dnia 24.02.2006 r. do dnia 12.07.2007 r. w O. i O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, posłużył się wystawionymi przez A. S. (2), prowadzącego firmę PHU (...) A. S. (2) w O., nierzetelnymi fakturami VAT o nr.: (...) z dnia 29.03.2006 r. na kwotę 73.200,00 zł, (...) z dnia 26.05.2006 r. na kwotę 60.512,00 zł, (...) z dnia 29.05.2006 r. na kwotę 75.030,00 zł, (...) z dnia 06.06.2006 r. na kwotę 68.564,00 zł, (...) z dnia 28.06.2006 r. na kwotę 25.620,00 zł, (...) z dnia 21.07.2006 r. na kwotę 28.304,00 zł, (...) z dnia 28.08.2006 r. na kwotę 30.012,00 zł, (...) z dnia 30.08.2006 r. na kwotę 23.790,00 zł, (...) z dnia 07.09.2006 r. na kwotę 610,00 zł, (...) z dnia 26.09.2006 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 29.09.2006 r. na kwotę 67.100,00 zł, (...) z dnia 21.10.2006 r. na kwotę 48.180,85 zł, (...) z dnia 24.10.2006 r. na kwotę 45.823,20 zł, (...) z dnia 26.10.2006 r. na kwotę 48.800,00 zł, (...) z dnia 23.11.2006 r. na kwotę 99.674,00 zł, (...) z dnia 29.11.2006 r. na kwotę 50.068,80 zł, (...) z dnia 18.12.2006 r. na kwotę 30.866,00 zł, (...) z dnia 27.12.2006 r. na kwotę 42.468,20 zł, (...) z dnia 29.12.2006 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 25.01.2007 r. na kwotę 71.980,00 zł, (...) z dnia 23.02.2007 r. na kwotę 24.400,00 zł, , dokumentującymi zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od PHU (...) A. S. (2) w O. usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, wprowadzając te faktury do księgowości tej spółki , a ponadto pełniąc funkcję dyrektora zarządu i faktycznie zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi (...) Sp. z o. o. w O. oraz będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną za rzetelne deklarowanie zobowiązań podatkowych spółki, spowodował, że:

- w dniu 02.04.2007 r. w zeznaniu CIT-8 o wysokości osiągniętego w 2006 r. dochodu tej spółki, złożonym Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. podano nieprawdę przez to, że z naruszeniem art. 12 ust. 3 i ust. 3a pkt 1 i 2, art. 15 ust. 1 oraz art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 15.02.1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r., Nr 54, poz. 654 – j. t. z późn. zm.) zaniżono przychód tej spółki za 2006 r. o kwotę 112.794,63 zł, dokonując sprzedaży materiałów budowlanych i usług poza ewidencją oraz zawyżono koszty uzyskania przychodów tej spółki o łączną kwotę 1.001.352,50 zł, wynikającą z wystawionych w sposób nierzetelny faktur VAT, dokumentujących zakup usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, od PHU (...) A. S. (2) w O. o nr.: (...) z dnia 29.03.2006 r. na kwotę 73.200,00 zł, (...) z dnia 26.05.2006 r. na kwotę 60.512,00 zł, (...) z dnia 29.05.2006 r. na kwotę 75.030,00 zł, (...) z dnia 06.06.2006 r. na kwotę 68.564,00 zł, (...) z dnia 28.06.2006 r. na kwotę 25.620,00 zł, (...) z dnia 21.07.2006 r. na kwotę 28.304,00 zł, (...) z dnia 28.08.2006 r. na kwotę 30.012,00 zł, (...) z dnia 30.08.2006 r. na kwotę 23.790,00 zł, (...) z dnia 07.09.2006 r. na kwotę 610,00 zł, (...) z dnia 26.09.2006 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 29.09.2006 r. na kwotę 67.100,00 zł, (...) z dnia 21.10.2006 r. na kwotę 48.180,85 zł, (...) z dnia 24.10.2006 r. na kwotę 45.823,20 zł, (...) z dnia 26.10.2006 r. na kwotę 48.800,00 zł, (...) z dnia 23.11.2006 r. na kwotę 99.674,00 zł, (...) z dnia 29.11.2006 r. na kwotę 50.068,80 zł, (...) z dnia 18.12.2006 r. na kwotę 30.866,00 zł, (...) z dnia 27.12.2006 r. na kwotę 42.468,20 zł i (...) z dnia 29.12.2006 r. na kwotę 37.820,00 zł oraz od Centrum (...) Sp. z o. o. w O. o nr.: (...)z dnia 27.10.2006 r. na kwotę 124.806,00 zł, (...)z dnia 01.12.2006 r. na kwotę 124.440,00 zł i (...) z

dnia 13.12.2006 r. na kwotę 73.261,00 zł, zaniżając w ten sposób dochód spółki o 1.114.147,13 zł i uszczuplając podatek dochodowy od osób prawnych za 2006 r. o kwotę 211.688,00 zł;

- w okresie od dnia 24.02.2006 r. do dnia 12.07.2007 r. w deklaracjach VAT-7 spółki dla podatku od towarów i usług za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, lipiec, sierpień, wrzesień, październik i grudzień 2006 r. oraz za luty 2007 r. złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. odpowiednio w dniach: 24.02.2006 r., 20.03.2006 r., 24.04.2006 r., 23.05.2006 r., 20.06.2006 r., 24.08.2006 r., 22.09.2006 r., 27.10.2006 r., 25.01.2007 r., 28.02.2007 r. i 12.07.2007 r., podano nieprawdę przez to, że z naruszeniem art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 19 ust. 1, 4, 11, 13 pkt 2 lit. d i pkt 5, art. 29 ust. 1 i 2, art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a, art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) zaniżono podatek należny o łączną kwotę 24.745,00 zł, nie ewidencjonując całej zrealizowanej przez spółkę sprzedaży materiałów budowlanych i usług oraz zawyżono podatek naliczony o łączną kwotę 237.678,00 zł, wynikającą z wystawionych w sposób nierzetelny faktur VAT, dokumentujących zakup usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, od PHU (...) A. S. (2) w O. o nr.: (...) z dnia 29.03.2006 r. na kwotę 73.200,00 zł, (...) z dnia 26.05.2006 r. na kwotę 60.512,00 zł, (...) z dnia 29.05.2006 r. na kwotę 75.030,00 zł, (...) z dnia 06.06.2006 r. na kwotę 68.564,00 zł, (...) z dnia 28.06.2006 r. na kwotę 25.620,00 zł, (...) z dnia 21.07.2006 r. na kwotę 28.304,00 zł, (...) z dnia 28.08.2006 r. na kwotę 30.012,00 zł, (...) z dnia 30.08.2006 r. na kwotę 23.790,00 zł, (...) z dnia 07.09.2006 r. na kwotę 610,00 zł, (...) dnia 26.09.2006 r. na kwotę 42.700,00 zł, (...) z dnia 29.09.2006 r. na kwotę 67.100,00 zł, (...) z dnia 21.10.2006 r. na kwotę 48.180,85 zł, (...) z dnia 24.10.2006 r. na kwotę 45.823,20 zł, (...) z dnia 26.10.2006 r. na kwotę 48.800,00 zł, (...) z dnia 23.11.2006 r. na kwotę 99.674,00 zł, (...) z dnia 29.11.2006 r. na kwotę 50.068,80 zł, (...) z dnia 18.12.2006 r. na kwotę 30.866,00 zł, (...) z dnia 27.12.2006 r. na kwotę 42.468,20 zł, (...) z dnia 29.12.2006 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 25.01.2007 r. na kwotę 71.980,00 zł i (...) z dnia 23.02.2007 r. na kwotę 24.400,00 zł oraz od Centrum (...) Sp. z o. o. w O. o nr.: (...) z dnia 27.10.2006 r. na kwotę 124.806,00 zł, (...) z dnia 01.12.2006 r. na kwotę 124.440,00 zł i (...) z dnia 13.12.2006 r. na kwotę 73.261,00 zł, przez co uszczuplono podatek od towarów i usług za miesiące 2006 r.: styczeń o 407,00 zł, luty o 465,00 zł, marzec o 13.475,00 zł, kwiecień o 2.288,00 zł, maj o 29.466,00 zł, lipiec o 29.983,00 zł, sierpień o 12.344,00 zł, wrzesień o 22.484,00 zł, październik o 50.531,00 zł i grudzień o 83.750,00 zł oraz za luty 2007 r. o 14.270,00 zł – łącznie o kwotę 259.313,00 zł, przy czym łączna kwota uszczuplonych podatków stanowiła dużą wartość i czyn ten kwalifikuje z art. 56§1 kks i art. 62§2 kks w zw. art. 6§2 kks w zw. z art. 7§1 kks w zw. z art. 9§3 kks i za to na podstawie tych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 56§1 kks w zw. art. 7§2 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art. 38§1 pkt 3 kks wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2) w okresie od 28.02.2007 roku do 31.03.2008 roku w O. i O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, posłużył się wystawionymi przez A. S. (2), prowadzącego firmę PHU (...) A. S. (2) w O., nierzetelnymi fakturami VAT o nr.: (...) z dnia 28.02.2007 r. na kwotę 30.500,00 zł, (...) z dnia 24.03.2007 r. na kwotę 58.560,00 zł, (...) z dnia 29.03.2007 r. na kwotę 55.510,00 zł, (...) z dnia 28.04.2007 r. na kwotę 12.200,00 zł, (...) z dnia 30.04.2007 r. na kwotę 6.710,00 zł, (...) z dnia 31.05.2007 r. na kwotę 134.810,00 zł, (...) z dnia 29.06.2007 r. na kwotę 69.662,00 zł, (...) z dnia 30.07.2007 r. na kwotę 66.307,00 zł, (...) z dnia 31.08.2007 r. na kwotę 100.528,00 zł, (...) z dnia 28.09.2007 r. na kwotę 109.800,00 zł, (...) z dnia 31.01.2008 r. na kwotę 119.560,00 zł, (...) z dnia 14.02.2008 r. na kwotę 64.660,00 zł, (...) z dnia 14.02.2008 r. na kwotę 37.820,00 zł, (...) z dnia 31.03.2008 r. na kwotę 103.700,00 zł i (...) z dnia 31.03.2008 r. na kwotę 80.154,00 zł dokumentującymi zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od PHU (...) A. S. (2) w O. usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie wykonanych, wprowadzając te faktury do księgowości tej spółki, a ponadto pełniąc funkcję dyrektora zarządu i faktycznie zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi (...) Sp. z o. o. w O. oraz będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną za rzetelne deklarowanie zobowiązań podatkowych spółki, spowodował, że:

- w dniu 20.02.2008 r. w korekcie deklaracji VAT-7 spółki dla podatku od towarów i usług za listopad 2007 r. złożonej Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. podano nieprawdę przez to, że z naruszeniem art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a i art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) zawyżono podatek naliczony na łączną kwotę 110.737,00 zł, wynikającą z wystawionych w sposób nierzetelny faktur VAT, dokumentujących zakup od PHU (...) A. S. (2) w O. usług transportowo-sprzętowych – faktycznie nie

wykonanych, o nr.: (...) z dnia 28.02.2007 r. na kwotę 30.500,00 zł, (...) z dnia 24.03.2007 r. na kwotę 58.560,00 zł, (...) z dnia 29.03.2007 r. na kwotę 55.510,00 zł, (...) z dnia 28.04.2007 r. na kwotę 12.200,00 zł, (...) z dnia 30.04.2007 r. na kwotę 6.710,00 zł, (...) z dnia 31.05.2007 r. na kwotę 134.810,00 zł, (...) z dnia 29.06.2007 r. na kwotę 69.662,00 zł, (...) z dnia 30.07.2007 r. na kwotę 66.307,00 zł, (...) z dnia 31.08.2007 r. na kwotę 100.528,00 zł i (...) z dnia 28.09.2007 r. na kwotę 109.800,00 zł, przez co uszczuplono podatek od towarów i usług za listopad 2007 r. o 119.347,00 zł, i czyn ten zakwalifikował z art. 56 §2 k.k.s. w zw. z art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 56 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. wymierzył mu karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto);

III. uznał oskarżonego A. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt III a/o z tym, że słowa: „mienie wielkiej wartości” zastąpił słowami: „mienie znacznej wartości”, oraz słowo: „przywłaszczył” zastąpił słowem: „sprzeniewierzył” i ustalił, że oskarżony wyrządził (...) sp. z o.o. w O. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach oraz oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyn ten zakwalifikował z art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. i art. 296 §1 k.k. w zw. z art. 2 §2 w zw. z art. 3 §3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 296 §3 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 k.k. orzekł wobec niego karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) zł.;

IV. uznał oskarżonego A. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt IV a/o i za to na podstawie art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. skazał go, a na podstawie art. 62 §2 k.k.s. wymierzył mu karę 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto);

V. uznał oskarżonego A. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt V a/o, z tym ustaleniem, że korzyść majątkowa była znaczna i czyn ten kwalifikuje z art. 299 §1 k.k. w zw. z §6 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 299 §5 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. uniewinnił oskarżonego A. S. (1) od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt VI i VII a/o ;

VII. na podstawie art. 8 §2 k.k.s. z kar pozbawienia wolności i kar grzywny orzeczonych wobec oskarżonego A. S. (1) w pkt. I i II pp 1 i 2 wyroku wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności i kara grzywny orzeczona w pkt. I wyroku, a z kar grzywny orzeczonych wobec tego oskarżonego w pkt. III i IV wyroku wykonaniu podlega kara orzeczona w pkt. III wyroku;

VIII. na podstawie art. 85 §1 kk i art. 86§1 i 2 kk w zw. z art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego o zmianie ustawy –Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20 marca 2015roku poz .396) połączył opisane wyżej kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone oskarżonemu A. S. (1) w pkt I, III i V wyroku i orzekł wobec niego karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto);

IX. uznał oskarżonego I. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt. VIII a/o z tym, że słowa: „mienie wielkiej wartości” zastąpił słowami: „mienie znacznej wartości” i ustalił, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i za to na podstawie art. 284 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 k.k. orzekł wobec niego karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto);

X. uznał oskarżonego I. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt. IX a/o i za to na podstawie art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. skazał go, a na podstawie art. 62 §2 k.k.s. wymierzył mu karę 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) zł.;

XI. uznał oskarżonego I. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt X a/o z tym ustaleniem, że korzyść majątkowa była znaczna i czyn ten zakwalifikował z art. 299 §1 k.k. w zw. §6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 299 §5 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. uniewinnił oskarżonego I. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów w pkt. XI i XII a/o;

XIII. w ramach zarzutu z pkt XIII a/o uznał oskarżonego I. S. za winnego tego, że w okresie od dnia 01.02.2012 r. do dnia 04.04.2012 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako prezes zarządu „S.A.S.” sp. z o.o. w S., w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Okręgowego w Olsztynie, który postanowieniem z dnia 08.10.2010 r. sygn. V GC (...) udzielił zabezpieczenia na mieniu (...) Sp. z o. o., której udziałowcem był I. S., na podstawie którego to postanowienia Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie dokonał w dniu 14.10.2010 r. zajęcia mienia tej spółki w postaci ładowarki marki (...), koparko-ładowarki marki (...), samochodu ciężarowego marki (...) oraz przyczepy ciężarowej marki (...), pozostawiając je pod dozorem A. Ł. (1), udaremniał zaspokojenie wierzyciela (...) sp z o.o. w S. – (...) sp. z o.o. w O. w ten sposób, że zbył ruchomości będące przedmiotem ww. zabezpieczenia , a mianowicie :

- w dniu 01.02.2012 r. sprzedał objętą ww. zabezpieczeniem ładowarkę marki (...) firmie (...) w G.,

- w dniu 03.02.2012 r. sprzedał objętą ww. zabezpieczeniem koparko-ładowarkę marki (...) firmie (...) w G.,

- w dniu 28.02.2012 r. sprzedał objęty ww. zabezpieczeniem samochód ciężarowy marki (...) firmie (...) w G.,

- w dniu 04.04.2012 r. sprzedał objętą ww. zabezpieczeniem przyczepę ciężarową marki (...) firmie (...) w G., tj. popełnienia przestępstwa z art. 300 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 300 §2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XIV . stwierdził, że na podstawie art. 8 §2 k.k.s. z kar grzywny orzeczonych wobec oskarżonego I. S. w pkt. IX i X wyroku wykonaniu podlega kara grzywny orzeczona w pkt IX wyroku;

XV . na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U . z 20 marca 2015 roku poz. 396) połączył opisane wyżej kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu I. S. w pkt IX, XI i XIII wyroku i orzekł wobec niego karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. uznał oskarżonego A. S. (2) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt XIV a/o z tym, że słowa: „mienie wielkiej wartości” zastąpił słowami: „mienie znacznej wartości” i ustalił, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i za to na podstawie art. 284 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 k.k. orzekł wobec niego karę 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) zł ;

XVII. uznał oskarżoną A. Ł. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z pkt. XV a/o i za to na podstawie art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 300 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał ją, a na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 300 §2 k.k. wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII. uniewinnił oskarżoną A. Ł. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu w pkt. XVI a/o.

XIX. na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 §1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. Ł. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat ;

XX . na podstawie art. 46 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonych A. S. (1) i A. S. (2) solidarny obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. w O. kwoty 2 402 244,05 zł. (dwa miliony czterysta dwa tysiące dwieście

czterdzieści cztery złote pięć groszy) za czyny przypisane im odpowiednio w pkt. I i XVI wyroku oraz orzekł wobec oskarżonych I. S. i A. Ł. (1) solidarny obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz „ (...) „ sp. z o.o. w O. kwoty 234 930 zł (dwieście trzydzieści cztery tysiące dziewięćset trzydzieści) za czyny im przypisane w pkt XIII i XVII wyroku;

XXI . na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych A. S. (1) i I. S. kar pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 29-07-2009 roku do dnia 10-08-2009 roku, a na poczet orzeczonej wobec oskarżonego A. S. (2) kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania od dnia 10 do 12 -08-2009 roku ;

XXII. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w 5/16 od oskarżonego A. S. (1), w 4/16 od oskarżonego I. S., w 1/16 od oskarżonego A. S. (2), w 1/16 od oskarżonej A. Ł. (1), oraz stwierdził, że w 5/16 koszty te ponosi Skarb Państwa, z zastrzeżeniem, że żadnych kosztów związanych z udziałem tłumacza języka włoskiego nie ponoszą oskarżeni A. S. (1), A. S. (2) i A. Ł. (1) oraz zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty: - w kwocie 5400 zł od oskarżonego A. S. (1) , - w kwocie 3400 zł od oskarżonego I. S. , - w kwocie 4400 zł od oskarżonego A. S. (2), - w kwocie 180 zł od oskarżonej A. Ł. (1) i zasądził od oskarżonych kwoty po 3.600 zł. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o. o. w O. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelacje od tego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego spółki z o. o. (...).

Obrońca oskarżonych A. S. (1) i A. S. (2) zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego A. S. (1) w zakresie skazania za czyny z pkt I, II pp 1 III, IV i V a/o w całości (pkt I, II pp1, III, IV, V, VII, VIII, XX, XXI, XXII wyroku) oraz w części dotyczącej oskarżonego A. S. (2) w zakresie skazania za czyn z pkt XIV a/o (pkt. XVI, XX, XXI, XXII wyroku) w całości.

Powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi:

odnośnie czynu z pkt I a/o w części dotyczącej oskarżonych A. S. (1) i A. S. (2):

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku tj.:

a) art. 7 k.p.k. w z art. 4 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i oparcie rozstrzygnięcia jedynie wybiórczo na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego z pominięciem dowodów korzystnych oraz zaniechanie badania okoliczności na korzyść oskarżonego, w szczególności: - dowolne ustalenie, iż pieniądze w kwocie 2.402.244,05 zł, które wypłynęły ze Spółki (...) tytułem opłaty 44 „pustych” faktur wystawianych przez PHU (...) nie wróciły do Spółki i nie zostały wydane na potrzeby Spółki (...), lecz zostały przez oskarżonych A. S. (2) i A. S. (1) przywłaszczone pomimo istnienia obiektywnych dowodów potwierdzających fakt wydatkowania tych pieniędzy na cele spółki (...) w postaci: zeszytu „przychodów i rozchodów oficjalnych i nieoficjalnych Spółki (...) za lata 2006-2008 (dalej: „zeszyt”) i sporządzonych na jego podstawie zestawień, wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, m.in. M. B. (1) oraz pracowników potwierdzających nieoficjalne wypłaty i dokumentów z ZUS, co skutkowało uznaniem winy i bezzasadnym orzeczeniem obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k.

- dowolne przyjęcie, iż pieniądze wypłacane nieoficjalnie pracownikom pochodziły z innych źródeł niż zwrot z „pustych” faktur z PHU (...) bez poczynienia jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie,
- dowolna odmowa uznania za wiarygodne wyjaśnień A. S. (1) i A. S. (2) co do tego, iż pieniądze wpływające na podstawie „pustych” faktur z PHU (...) były zwracane do (...) i wydatkowane na cele Spółki (...),
- bezkrytyczne danie wiary zeznaniom świadka P. R. (1) w zakresie jego rzekomego braku wiedzy o sposobie nieoficjalnego obiegu pieniędzy w spółce oraz nie wydatkowania przez A. S. (1) pieniędzy pochodzących z pustych faktur wystawianych przez PHU (...) na potrzeby Spółki (...),

- bezzasadna odmowa wiarygodności „zeszytu” przychodów i rozchodów oficjalnych i nieoficjalnych Spółki (...) za lata 2006-2008 i sporządzonych na jego podstawie zestawień przez oskarżonego i jego obrońcę w zakresie wydatkowania pieniędzy z pustych faktur wystawianych przez PHU (...) na potrzeby Spółki (...), w tym wypłat dla pracowników, zaliczek na dywidendę dla A. S. i P. R. oraz dopłat do maszyn sprowadzanych za pośrednictwem firmy (...),

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 366 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez:

- zaniechanie przeprowadzenia dowodów na okoliczność czy osoby i firmy wskazane w „zeszycie”, co do których A. S. (1) wyjaśnił, iż zapisy dotyczyły wpłat z faktur z PHU (...) rzeczywiście dokonywały nieoficjalnych wpłat do kasy Spółki (...) i dowolne uznanie, iż wpłaty te nie pochodziły ze środków wyprowadzanych za pośrednictwem PHU (...), (lista świadków - Załącznik Nr 1 do apelacji),
- zaniechanie przeprowadzenia dowodów w postaci przesłuchań wszystkich osób wskazanych w „zeszycie” jako osoby pobierające nieoficjalne wynagrodzenie ze Spółki (...) z pieniędzy wpłacanych z (...) (lista świadków – Załącznik Nr 1A do apelacji),

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 §1 pkt. 4 i 5 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez:

- bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Urzędu Skarbowego o wykaz z wynagrodzeniem pracowników (...) w celu porównania ich z zeszytem prowadzonym przez M. B. (1) stanowiącym rejestr oficjalnych oraz nieoficjalnych przychodów i rozchodów tej spółki oraz zestawień oskarżonego A. S. sporządzonych na jego podstawie i wykluczenie możliwości powołania biegłego z zakresu rachunkowości w celu dokonania takiego porównania,
- bezzasadne oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka T. K. na okoliczność nieoficjalnego obiegu pieniędzy w Spółce (...),

d) art 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez:

- pominięcie w uzasadnieniu dowodu w postaci całości Załącznika Nr 57 tj. „zeszytu” przychodów i rozchodów oficjalnych i nieoficjalnych Spółki (...) za lata 2006-2008 w zakresie ponad k. 1, 2v, 10, 24, 27, 57v,63, (co Sąd wskazał na k. 30 uzasadnienia) oraz koresponujących z treściami „zeszytu: zeznań części osób zatrudnionych w (...)pobierających nieoficjalne wynagrodzenia jak również zestawień przedkładanych przez oskarżonego i jego obrońcę dotyczących wydatkowania pieniędzy z (...) oraz dokumentów z ZUS dotyczących oficjalnego zatrudnienia pracowników w (...),

- pominięcie w uzasadnieniu sprzeczności w treści zeznań M. B. (1) w zakresie zlecenia jej prowadzenia „zeszytu” przez obydwu współników i wypłacania przez nich zaliczek na poczet dywidendy z pieniędzy nieoficjalnych oraz nieoficjalnego sposobu finansowania nieoficjalnych wydatków Spółki (...), co było zapisywane w „zeszycie” oraz w zakresie przynoszenie jej przez A. S. (1) pieniędzy z faktur PHU (...) do dysponowania nimi w kasie firmy,

- pominięcie zeznań L. W. w zakresie, w jakim uznał, iż na początku postępowania został wprowadzony w błąd przez P. R. (1) co do faktu, iż Spółka (...) została rzekomo okradziona przez A. S. (1), podczas gdy po zapoznaniu z treścią „zeszytu” i rozmowach z P. R. doszedł do przekonania, że faktury z firmy (...) służyły do finansowania Spółki (...)w sposób przedstawiony przez A. S. (1),

- pominięcie w uzasadnieniu zeznań świadków potwierdzających fakt nieoficjalnego opłacania pracowników przez A. S. (1) i uznanie, iż fakt ten był bez znaczenia dla zarzutu stawianego oskarżonym.

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, skutkujący uznaniem winy oskarżonych w zakresie pkt. i i XIV aktu oskarżenia polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż:

- oskarżeni A. S. (2) i A. S. (1) działali z zamiarem i w celu przywłaszczenia pieniędzy na szkodę Spółki (...) poprzez wyprowadzanie ich na podstawie „pustych” faktur wystawianych przez PHU (...) i pieniędzy tych nie zwrócili do Spółki (...), podczas gdy oskarżeni nie mieli zamiaru przywłaszczenia, a pieniądze te zostały w całości wydatkowane na potrzeby Spółki w ustalony przez wspólników sposób finansowania nieoficjalnych wydatków,
- obaj oskarżeni wydatkowali pieniądze wyprowadzone na podstawie „pustych” faktur z (...) na własne cele, podczas gdy pieniądze te poza kwotą podatku VAT (odliczaną w deklaracjach podatkowych) zostały wydane na cele związane ze spółką (...)
- pieniądze wydatkowane na nieoficjalne potrzeby Spółki (...) pochodziły z innych źródeł niż ze zwrotów z faktur wystawianych przez PHU (...), co w konsekwencji doprowadziło do uznania ich winy w zakresie przywłaszczenia i bezzasadnego obowiązku naprawienia szkody w kwocie odpowiadającej wartości faktur tj. 2.402.244,05 zł, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, iż oskarżeni nie dopuścili się przywłaszczenia mienia na szkodę Spółki (...) i w tym zakresie powinni być niewinni a jedynie wyczerpali znamiona czynu karnoskarbowego: A. S. (1) - określonego w pkt. II aktu oskarżenia (za wyjątkiem faktur z (...)) oraz A. S. (2) - czynu, za który został skazany w sprawie VII K (...) Sądu Rejonowego w Olsztynie, co czyni orzeczenie obowiązku naprawienia szkody nieuzasadnionym ponieważ szkoda nie nastąpiła.

Odnosnie oskarżonego A. S. (1) co do czynu z punktu II a/o (pkt. II pp.I wyroku):

1. naruszenie przepisów postępowania (w zakresie dotyczącym faktur od Centrum (...) Sp. z o.o. w O. na kwotę 259.313 zł), mające wpływ na treść wyroku tj.:

a) art. 7 k.p.k. w z art. 4 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i oparcie rozstrzygnięcia jedynie wybiórczo na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego z pominięciem dowodów korzystnych oraz zaniechanie badania okoliczności na korzyść oskarżonego, poprzez dowolne ustalenie, że towar w postaci (...) nie został spółce wydany, a faktury służyły jedynie obniżeniu należności publicznoprawnych wbrew dowodom w postaci zeznań świadka S. D., który potwierdził wydanie towaru i wyjaśnień A. S. (1), który wyjaśnił, iż (...) została zużyta w O.,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez zaniechanie powołania dowodu w postaci zeznań S. D. złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawie, (k. 2558-2560 oraz protokół rozprawy),
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 §1 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na decyzji organu skarbowego i powołanie tej decyzji jako dowód popełnienia czynu zabronionego bez omówienia jakichkolwiek dowodów w tym zakresie zgodnie z dyrektywami dotyczącymi elementów uzasadnienia wyroku,

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony A. S. (1) wprowadził do księgowości nierzetelne faktury, podczas gdy transakcje w fakturach miały miejsce, a fakt wydania towaru i jego zużycia nastąpił.

3. rażąca niewspółmierność kary w zakresie czynu określonego w pkt II aktu oskarżenia pp1 wyroku w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania kary oraz w pp. 2 i 3 kary grzywny, zważywszy okoliczności sprawy oraz dotychczasową niekaralność i inne właściwości i warunki osobiste A. S..

Odnosnie czynów z punktów III, IV i V a/a:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku tj.:

a) art. 7 k.p.k. w z art. 4 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i oparcie rozstrzygnięcia jedynie wybiórczo na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego z pominięciem dowodów korzystnych oraz zaniechanie badania okoliczności na korzyść oskarżonego, w szczególności: - dowolne ustalenie, iż prace wynikające z faktury VAT o nr. (...) z dnia 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł oraz o nr. (...) z dnia 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł wystawione przez Spółkę (...) Spółce (...) nie zostały wykonane, faktury te były nierzetelne, a

dalsze nimi dysponowanie miało na celu ukrycie ich pochodzenia z popełnienia przestępstwa wbrew materiałowi dowodowemu zgromadzonemu w sprawie, w tym m.in. wyjaśnieniom oskarżonych A. S., I. S., zdjęciom z terenu budowy odtworzonym z udziałem A. S. na rozprawie i innym dowodom niżej omówionym,

- dowolne przyjęcie, że ustalenia A. S. z C. B. odnośnie zaakceptowania przez niego ilości przekruszonego materiału na 23000 m³ było niewiążące i nie było podstaw do wystawienia faktury Vat na 10.000 m³ przekruszonego materiału,
- dowolna odmowa uznania za wiarygodne wyjaśnień A. S. (1) i I. S. co do faktu, iż wszystkie prace wskazane w w/ w fakturach (...) zostały wykonane,
- niezasadne uznanie, że ilości przekruszonego materiału w O. zostały dokładnie zmierzone przez uczestników procesu budowlanego, podczas gdy w rzeczywistości pomiary te były sporadyczne lub w ogóle nie były wykonywane, a to na inwestorze a nie na wykonawcy ciążył obowiązek odbioru prac i właściwego zorganizowania budowy,
- pominięcie faktu, że kruszywo było pobierane bez pomiarów wprost spod kruszarki pomimo zeznań świadków i zdjęć o tym świadczących,
- pominięcie faktu, iż 20 sierpnia 2007r., pomiary kruszywa nie były dokonywane pomimo, iż prace kruszenia i inne z tym związane trwały aż do przełomu października i listopada 2007r., co wynika co wynika wprost z protokołów stanu zaawansowania robót oraz zestawienia dat pomiarów z dziennikami pracy oraz zeznaniami Z. M., rejestrami zużycia paliwa, zeznaniami Z. B., J. D., Z.

M. G. K., R. W., A. B., M. B. (2) i innych osób,

- bezkrytyczne danie wiary zeznaniom świadka B. D. w zakresie braku potwierdzenia ilości 23.000 m³ przekruszonego materiału pomimo, iż świadek ten nie był kierownikiem budowy w zakresie umowy z (...) i nie nadzorował kruszenia do grudnia 2007r., nadto nie był na budowie częściej niż raz w tygodniu z uwagi na pracę w innej firmie,

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 366 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez:

- zaniechanie wyjaśnienia kwestii „ostatniego nieformalnego i niepodpisanego protokołu W. G.”, przesłanego mailowo świadkowi E. M., (zeznania świadka E. M. na rozprawie), który miał na podstawie tego protokołu oraz dodatkowych obmiarów ustalić ilość skruszonego materiału na 23000 m³, co znalazło odzwierciedlenie w negocjacjach z C. B. poprzez ustalenie takiej ilości do zafakturowania,

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 4 i 5 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez:

- bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o powołanie biegłych z zakresu budownictwa na okoliczność ilości skruszonego i wbudowanego na budowie w O. gruzu w oparciu o przedstawione przez A. S. zdjęcia i oględziny na miejscu z jego udziałem w celu wskazania miejsc wbudowania gruzu i oparcie ustalenia w zakresie ilości skruszonego materiału na podstawie opinii biegłego z postępowania gospodarczego oraz postępowania V Ds (...), którzy nie wykonywali żadnych obmiarów, a jedynie oparli się na danych z dokumentów z budowy, tj. kwestionowanych przez skarżących danych z niekompletnych protokołów zaawansowania prac,

d) art 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 391 §1 k.p.k. i art. 392 §1 k.p.k. poprzez:

- zaniechanie bezpośredniego przesłuchania na istotne okoliczności sprawy w toku postępowania sądowego przebywającego za granicą świadka C. B. przy pomocy organów włoskich pomimo pierwotnie podjęcia takich kroków i odstąpienie mimo sprzeciwu obrony z uwagi na niedostateczną szybkość działania i brak reakcji organów włoskich i poprzestanie na wybiórczym odczytaniu zeznań tego świadka,

e) art 7 k.p.k. w zw. z art. 92 art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie dowodów z postępowania przygotowawczego istotnych dla rozstrzygnięcia świadczących o większej ilości skruszonego materiału niż wynikało to z protokołów W. G. w postaci:

- opinii biegłego z dnia 30 lipca 2010r. na okoliczność istniejącej na budowie hałdy skruszonego gruzu (opinia w załączeniu)
- zeznań w sprawie V Ds (...) świadka E. M. z dnia 27 lipca 2010r. na okoliczność zużycia połowy hałdy gruzu przez M. O. przez pomiarem wykonanym przez biegłego oraz wywożenia gruzu poza teren budowy przez inne osoby (protokół w załączeniu)
- zeznań w sprawie V Ds (...) świadka C. B. z dnia 4 marca 2010r. oraz z dnia 17 marca 2010r. (ujawnione jedynie w części) odnośnie ustnych ustaleń z wykonawcą (...) reprezentowaną przez A. S. odnośnie dodatkowego kruszenia materiału i jego wbudowywania dopiero w trakcie prac po ujawnieniu wysypiska śmieci, na terenie inwestycji i zasypaniu tej powierzchni gruzem z wyburzeń a także zaakceptowania przez niego do wypłaty faktur za te prace w wysokości 1500.000 zł (600 tys. za prace kruszenia i 900 tys. za prace ziemne (nieujawniona k. 1547 odwrót), co ostatecznie znalazło odzwierciedlenie w fakturach (...) dla (...) wskazanych w zarzutach.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia skutkujący uznaniem winy oskarżonego A. S. w zakresie pkt. III, IV i V aktu oskarżenia polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż:

- oskarżony działał z zamiarem i w celu przywłaszczenia pieniędzy na szkodę Spółki (...) poprzez opłacenie faktur ze spółki (...) opisanych w zarzucie III a/o za niewykonane faktycznie prace podczas gdy prace zostały wykonane w ramach zawartych umów o podwykonawstwo a pieniądze były należne,
- faktury opisane w zarzucie III a/o były nierzetelne podczas gdy dokumentowały one rzeczywiste zdarzenia gospodarcze,
- oskarżony podejmował czynności mające na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie ustalenia przestępczego pochodzenia pieniędzy w kwocie 1.300.000 zł poprzez ich przelewanie na różne rachunki w celu zakupu nieruchomości w S., podczas gdy pieniądze nie pochodziły z przestępstwa, bo zapłata wynagrodzenia była uzasadniona natomiast wszystkie przeprowadzone transakcje były legalne i nie miały na celu przypisanego zamiaru opisanego w art. 299§1 kk.

Ponadto w zakresie dotyczącym oskarżonych A. S. (1) i A. S. (2) obrońca zarzucił naruszenie przepisu art 31 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw poprzez brak przekazania oskarżonym na rozprawie w dniu 1 lipca 2015 r. i następnych informacji o zmianie zakresu ich obowiązków i uprawnień wynikających z nowelizacji kodeksu postępowania karnego co miało wpływ na treść wyroku.

Obrońca na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego A. S. (1) poprzez:

a) uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu w pkt I, III, IV i V a/o czynów,

b) wyeliminowanie z opisu czynu w II pp 1 wyroku faktur od Centrum (...) Sp. z o.o. w O. na kwotę 259.313 zł oraz orzeczenie za czyn w pkt. II kary grzywny w niższym wymiarze ewentualnie niższej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

2) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego A. S. (2) poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu (pkt XIV a/o).

ewentualnie:

3) przypadku uwzględnienia zarzutów dotyczących istotnych braków postępowania dowodowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonych A. S. (1) i A. S. (2) w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego I. S. zaskarżył wyrok w części uznającej tego oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

Powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi:

- obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia,
- tj. art 167 k.p.k., art. 170 §1 pkt 2,4 i 5 k.p.k. polegającą na nieprzeprowadzeniu dowodu z przesłuchania świadków K. A. na okoliczność chęci ukierunkowania postępowania karnego przeciwko A. S. (1), J. R. — biegłego na okoliczność możliwości ustalenia ilości skruszonego betonu oraz nie przeprowadzenie opinii biegłych z zakresu budownictwa w sprawie ilości skruszonego betonu możliwego do pozyskania z terenu inwestycji i bezpodstawnym uznaniu, że wnioski dowodowe nie są przydatne i zmierzają do przedłużenia postępowania oraz nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z przesłuchania komornika, za którego zgodą oskarżony sprzedał zabezpieczone mienie tej spółki w postaci: ładowarki marki (...) typ (...) nr (...), samochodu ciężarowego marki (...) nr rej. (...), nr nadwozia (...), koparki marki (...) nr (...) oraz przyczepy ciężarowej marki (...) nr rej. (...), które zostały protokolarnie oddane pod dozór A. Ł. (1) podczas gdy przeprowadzenie tych dowodów było konieczne dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie
- tj. art. 2 §2 k.p.k., art. 391 §1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia bezpośredniego dowodu z zeznań świadka C. B., zawnioskowanego przez oskarżyciela publicznego oraz obronę, mimo rzeczywistej możliwości przeprowadzenia tego niezwykle istotnego dowodu, a przez to doprowadzenie do niedopuszczalnego poprzestania jedynie na odczytaniu zeznań tego świadka, skutkiem czego ten niespornie kluczowy w sprawie dowód, szczególnie w świetle ustaleń poczynionych w toku przewodu sądowego, pozbawiono możliwości należytej i dogłębnej weryfikacji i oceny wiarygodności tak jego jak jednocześnie dowodów pozostałych, ujawnionych w sprawie, na których oparto ustalenia faktyczne będące podstawą wyrokowania, przyjmując, że świadek przebywa na stałe za granicą i nie zamierza stawić się w Polsce, a podjęte przez Sąd próby celem przesłuchania go w miejscu pobytu poprzez zwrócenie się do właściwego organu włoskiego ustalonego na podstawie europejskiej sieci sądowniczej nie dały żadnego rezultatu, podczas gdy przeszkód dla przeprowadzenia czynności faktycznie nie było, a zeznania świadka są kluczowe dla ustaleń sprawy, zaś zaniechanie wykonania czynności w drodze telekonferencji stanowi naruszenie zasady bezpośredniości przeprowadzania dowodów i ograniczenie prawa do obrony,
- tj. art. 7 kpk przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego opinii biegłych z zakresu budownictwa oraz zeznań świadków zeznających na okoliczność realizacji inwestycji w O. oraz wyjaśnień oskarżonych, przejawiającej się w nieuwzględnieniu w tej ocenie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przejawiającej się w sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią przeprowadzonych w sprawie dowodów przez przyjęcie, iż oskarżony działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym dokonał czynów z art. 284 § 1 kk , art. 62 § 2 kks, art. 299 § 1

i 5 kk i art. 300 § 2 kk,

- tj. art 5 par. 2 kpk poprzez naruszenie zasady in dubio pro reo, bowiem materiał dowodowy w żadnej mierze nie potwierdza jednoznacznie winy oskarżonego i pozostawia zbyt dużo wątpliwości w tym zakresie, a sąd rozstrzygnął wszelkie wątpliwości wynikające z dokumentacji budowlanej sporządzanej w czasie realizacji inwestycji oraz, zeznań świadków, opinii biegłych dotyczącej ilości skruszonego betonu w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu na jego niekorzyść,

- tj. art. 92 kpk i art. 410 kpk i art. 4 kpk poprzez oparcie orzeczenia jedynie i wyłącznie na wybiórczych dowodach, przy jednoczesnym pominięciu pozostałych, które z punktu widzenia obrony miały znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, oraz poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i oparcie stanu faktycznego sprawy wyłącznie na okolicznościach i dowodach obciążających oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego i innych dowodów przemawiających na jego korzyść,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść:

- polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) reprezentującym spółkę (...) wystawiali nierzetelne faktury za niewykonane usługi budowlane, podczas gdy prace wyburzeniowe zostały faktycznie zrealizowane i nigdy nie było żadnych ustaleń co do wystawiania dokumentów poświadczających nieprawdę, a faktury za roboty wyburzeniowe są zgodne z zakresem wykonanych prac.

- poprzez przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia pieniędzy oraz wyrządzeniu spółce (...) Sp. z o. o. w O. szkody majątkowej, poprzez wystawienie przez spółkę (...) sp. z o. o. dla spółki (...) sp. z o. o. w O. faktury VAT o nr. (...) z 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł oraz o nr. (...) z 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł, o łącznej wysokości 1.315.000,00 zł., dokumentujących zakup usług budowlanych,

- poprzez przyjęcie, że oskarżony podjął czynności mające na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia pieniędzy w łącznej kwocie 1.300.000,00 zł, stanowiących korzyść majątkową z przestępstwa przywłaszczenia mienia na szkodę (...) Sp. z o. o. w O. podczas gdy pieniądze zostały pozyskane na skutek realizacji umowy cywilnoprawnej, a przyjęcie i przekazanie pieniędzy zostało dokonane w sposób jawny, przelewami bankowymi co nie powoduje w żadnej mierze udaremnienia lub znaczne utrudnienie stwierdzenia pochodzenia pieniędzy a czynności te nie były podjęte w tym celu

- polegający na niesłusznym przyjęciu, że oskarżony zbywając objęte zabezpieczeniem mienie miał na celu udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, podczas gdy działanie oskarżonego ukierunkowane było na regulację zobowiązań publicznych i ratowanie firm tj. spłatę zobowiązań wobec wierzycieli i dokonywane było za zgodą komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne, a nadto majątek, którym dysponował oskarżony był wystarczający dla zaspokojenia wierzyciela oraz bezpodstawne uznanie, że umorzenie postępowania egzekucyjnego z powodu braku osób przystępujących do licytacji jest równoznaczne z udaremnieniem lub uszczupleniem zaspokojenia wierzyciela, podczas gdy po pierwsze postępowanie egzekucyjne jest w toku, a wartość nieruchomości zabezpiecza wiarygodność i po drugie brak jest zależności między skutecznością postępowania egzekucyjnego a stwierdzeniem udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela

obrazę przepisów prawa materialnego

- tj. art 12 kk popełnioną w rozstrzygnięciach wskazanych w pkt VIII, IX i X sentencji wyroku, wynikającą ze stwierdzenia, iż oskarżony I. S. dopuścił się odpowiednio 3 przestępstw wchodzących w skład czynu ciągłego opisanego w art 12 kk podczas gdy ten przepis wskazuje, iż wielość zachowań podjętych przez sprawcę w krótkich odstępach czasu i w ramach z góry powziętego zamiaru stanowi jeden czyn zabroniony, a w konsekwencji jedno przestępstwo;

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżone A. Ł. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości i powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2 k.p.k. zarzucił wyrokowi:

- obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 92, art. 7, art. 4 i 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że oskarżona udzieliła oskarżonemu: I. S. pomocy w udaremnieniu zaspokojenia jego wierzyciela (...) Sp. z o. o. w O., w ten sposób, że nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku dozoru nad powierzonym mieniem w wyniku czego oskarżony zbył objęte zajęciem ruchomości oraz nie odniesienia się przez Sąd do całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania sądowego, w szczególności do złożonych w dalszej części rozprawy wyjaśnień oskarżonej a także rozstrzygnięcie nie usuniętych w toku postępowania dowodowego wątpliwości na niekorzyść oskarżonej,

- obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez błędne zastosowanie art. 18 § 3 k.k., polegające na przyjęciu przez sąd, iż niedopełnienie ciężącego na oskarżonej obowiązku dozoru nad powierzonym jej mieniem, jest wystarczającą przesłanką zastosowania art. 18 § 3 k.k., podczas gdy warunkiem koniecznym zastosowania tegoż przepisu jest istnienie zamiaru po stronie pomocnika, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca, należy też przyjąć, iż niedopełnienie ciężącego na niej obowiązku nie było skierowane na wyrządzenie szkody w majątku pokrzywdzonego, co wyklucza stanowisko Sądu co do wypełnienia przez oskarżoną znamion strony podmiotowej i przedmiotowej zarzucanego oskarżonej czynu.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego spółki z o. o. (...) zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej nie orzeczenia naprawienia szkody na niekorzyść oskarżonego: A. S. (1), I. S. i A. Ł. (1).

Na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść orzeczenia w zakresie naprawienia szkody przez oskarżonych

Wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody przez A. S. (1), I. S. A. Ł. (1) na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. 1/ od A. S. (1) i I. S. solidarnie kwoty zł. 1.315.000,00, 2/ od A. S. (1) kwoty zł. 322.507,00, 3/ od I. S. i A. Ł. (1) solidarnie kwoty zł 394.659,93.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty z apelacji obrońcy A. S. (1) i A. S. (2) odnośnie czynów przypisanych tym oskarżonym w punktach I i II oraz XVI są całkowicie bezzasadne.

Sąd pierwszej instancji dokonał oceny wszystkich dowodów dotyczących tych czynów zgodnie z wyrażoną w art. 7 k.p.k. zasadą i w sposób prawidłowy na podstawie dowodów, które uznał za wiarygodne, poczynił ustalenia faktyczne. Jednocześnie żadną miarą nie można uznać, że dowody te ocenił w sposób stronniczy, sprzecznie z dyspozycją art. 4 k.p.k. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku szczegółowo i logicznie wyjaśnił, dlaczego jednym dowodom dał wiarę, a innym jej odmówił.

Zupełnie niezrozumiałe są zarzuty obrońcy, że Sąd pierwszej instancji nie dokonał ustaleń faktycznych na podstawie „zeszytu”, w którym zobrazowano „nieoficjalne” przychody i rozchody spółki (...). Z uzasadnienia jednoznacznie przecież wynika, dlaczego sąd ten nie uznał tego zeszytu za przekonujący dowód. Sam oskarżony A. S. (1) przyznał na rozprawie, że nie wszystkie „nieoficjalne” transakcje zostały opisane w tym zeszycie. „Zeszytu” tego nie można żadną miarą traktować jako dokumentację księgową. Żaden biegły rewident nie podjąłby się sporządzenia opinii na podstawie dokonanych w tym „zeszycie” zapisków. Ponadto z zeznań księgowej M. B. (1) wynika jednoznacznie, że to wyłącznie oskarżony A. S. (1) decydował o tym, co było zapisywane w tym zeszycie. Zeznała ona między innymi (k. 4.859): „Wszystkie zapisy były na polecenie pana S.. Na polecenie szefa wpisywałam kwoty. Otrzymywałam kwoty od szefa. Ja gotówki takiej dużej nie miałam w rękach. Trudno mi powiedzieć, jakie kwoty otrzymywałam, powyżej 10 tysięcy złotych nie otrzymałam. Na polecenie szefa prowadziłam wpisy. Szef różne hasła kazał wpisywać. Ja dużych kwot nie wypłacałam. Wszystko było na polecenie szefa”.

Ponadto z zapisków w tym „zeszycie” wcale nie wynika, że pieniądze na „nieoficjalne” wydatki pochodziły wyłącznie z opłacanych faktur spółki (...). Jego twierdzenia, że do tego „zeszytu” były wpisywane nazwy innych spółek zamiast (...) po to, żeby jego pracownicy nie zorientowali się, że wszystkie pieniądze na „nieoficjalne” wydatki pochodzą z (...)

są zupełnie niewiarygodne. Sam przecież fakt rozchodowania pieniędzy poza oficjalnym obiegiem narażał A. S. (1) nie tylko na odpowiedzialność karno – skarbową. Musiał więc darzyć pracowników, którzy o tym wiedzieli, dużym zaufaniem. Jeżeli więc pracownicy wiedzieli o „nieoficjalnym” obiegu pieniędzy, to nie miało żadnego sensu ukrywanie przed nimi, że pieniądze pochodzą ze spółki (...). Jednocześnie charakterystyczne jest, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji, że początkowo A. S. (1) w toku postępowania sądowego nie potrafił wyjaśnić, dlaczego z zapisków w zeszycie wynikało, że wpłaty dużych kwot pieniężnych pochodziły od innych firm aniżeli (...). Logiczny jest też wniosek Sądu Okręgowego, że zmiana wyjaśnień oskarżonego co do zapisków w „zeszycie” była efektem tego, że z jego zapisków wynikało, że przychody za lata 2006 – 2008 pod pozycją (...) były znacząco mniejsze od sumy kwot wyszczególnionych w tak zwanych „pustych” fakturach wystawionych przez spółkę (...) na rzecz spółki (...).

Stąd też zupełnie niezasadny jest zarzut apelacyjny dotyczący zaniechania przez Sąd pierwszej instancji przeprowadzenia z urzędu dowodów na okoliczność, czy osoby i firmy wskazane w „zeszycie”, co do których A. S. (1) wyjaśnił, iż zapisy dotyczyły wpłat z faktur z PHU (...) rzeczywiście dokonywały nieoficjalnych wpłat do kasy spółki (...). Znamienne jest, że w załączonej do apelacji liście świadków nie zostały wymienione wszystkie osoby, które zgodnie z „zeszytem” dokonywały wpłat do kasy spółki (...) poza oficjalnym obiegiem. Zdecydowana większość osób, których imion i nazwiska zostały wyszczególnione w „zeszycie” została pominięta. Przesłuchanie kilku wybranych przez obrońcę osób niczego nie wyjaśniłoby.

Zauważyć też należy, że w rubryce, w której wpisywane były nieoficjalne przychody dominują niewielkie kwoty pieniężne. PHU (...) puste faktury wystawiała zaś na kwoty od dwudziestu kilku tysięcy do ponad stu tysięcy złotych. Jedynie jedna faktura o numerze (...) z dnia 7 września 2006 roku opiewała tylko na kwotę 610 złotych. Nie sposób jest uwierzyć w to, aby A. S. (1) otrzymawszy zwrot pieniędzy z PHU (...) w dużych kwotach, aby ukryć ten fakt przed księgowymi, wymyślał, że na przykład 17 lutego 2006 roku otrzymał od P. D. za beton 120 złotych, a od D. K. zaliczkę na piach w kwocie 1.500 złotych czy też, że w dniu 12 lipca 2007 roku za beczkowóz S. P. zapłacił 120 złotych, z kolei P. M. za pospółkę zapłacił 538 złotych. Uznając za prawdziwe wyjaśnienia A. S. (1), należałoby przyjąć, że wszystkie tego rodzaju wpisy w „zeszycie”, a jest ich mnóstwo, są fikcyjne i wymyślał to tylko po to, żeby żaden z jego pracowników nie wiedział, że pieniądze na „nieoficjalne” rozchody pochodzą wyłącznie z PHU (...), w sytuacji gdy i tak ujawnienie tego zeszytu narażało zarówno jego, jak i pracowników zajmujących się księgowością spółki (...) na odpowiedzialność karną i karno – skarbową. Uznanie zatem wyjaśnień A. S. (1) za prawdziwe prowadziło do poczynienia wręcz niedorzecznych ustaleń.

Faktury wystawione przez PHU (...) po stronie „nieoficjalnych” przychodów zostały wpisane w „zeszycie”: w dniu 11 maja 2006 roku dwukrotnie w kwotach 15.000 złotych i 20.000 złotych, w dniu 12 maja 2006 roku w kwocie 15.000 złotych, w dniu 16 października 2006 roku w kwocie 42.700 złotych, w dniu 21 października 2006 roku faktura (...) w kwocie 610 złotych i w dniu 21 listopada 2006 roku w kwotach 48.800 złotych oraz 45.823,20 złotych. W sumie zatem w całym zeszycie po stronie „nieoficjalnych” przychodów z faktur wystawionych przez PHU (...) wpisano 187.933,2 złotych. Kwota ta stanowi zaledwie 7,82% kwoty stanowiącej sumę kwot wynikających z wszystkich „pustych” faktur wystawionych przez PHU (...) na rzecz spółki (...). Charakterystyczne jest też to, co również przeczy wyjaśnieniom A. S. (1), że wszystkie te wpisy pochodzą z 2006 roku. W późniejszych latach, pomimo że dalej były wystawiane przez PHU (...) faktury na niewykonane usługi, nie dokonywano w „zeszycie” jakichkolwiek zapisów odnoszących się do tych faktur. Co ciekawe, z zapisów za 2006 rok bynajmniej nie wynika, że pieniądze z tych faktur zostały przeznaczone na przykład na wypłaty zatrudnionym „na czarno” pracownikom. Wynika bowiem z nich, co również przeczy wyjaśnieniom A. S. (1), że te pieniądze zostały przeznaczone na „oficjalne” rozchody spółki (...). Podkreślić jednocześnie należy, że z zapisów tych w ogóle nie wynika, na jakie „oficjalne” wydatki zostały przeznaczone te pieniądze. Z zapisków w „zeszycie” wynika też, że nie wiadomo z jakiego tytułu w dniu 10 stycznia 2006 roku wpłynęła „nieoficjalnie” z (...) O. kwota 50.000 złotych. Z naniesionych tego samego dnia zapisów wynika, że zostały wypłacone „nieoficjalnie” zaliczki w łącznej kwocie 27.840 złotych, a także że A. S. (1) pobrał sobie „nieoficjalne” wynagrodzenie w kwocie 1.660,46 złotych. Z zapisków w „zeszycie” nie wynika w ogóle, z jakiego tytułu lub na jaki cel zostały pobrane zaliczki.

Zupełnie niewiarygodne są twierdzenia A. S. (1), że za pieniądze pochodzące ze spółki (...) kupował maszyny na potrzeby spółki z o.o. (...). Twierdzenia te nie tylko są sprzeczne z zeznaniami P. R. (1), ale także z zeznaniami A. C., która stanowczo twierdziła, że pieniądze za maszyny sprzedawane spółce z o.o. (...) otrzymywała wyłącznie oficjalnie. Podkreślić należy, że o ile wypłacanie „nieoficjalnie” pracownikom wynagrodzenia można uznać w pewnym sensie za korzystne dla spółki (unikania się bowiem w ten sposób płacenia podatku dochodowego oraz składek ZUS), to płacenie za maszyny pieniędzmi niepochodzącymi „oficjalnie” z kasy spółki, nie przynosi spółce żadnych korzyści, a wręcz odwrotnie. Drogie maszyny stanowią przecież najczęściej środki trwałe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Na podstawie ceny nabycia mogą być dokonywane odpisy amortyzacyjne, na skutek czego spółka płaci mniejszy podatek dochodowy od osób prawnych. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że A. S. (1), żeby zapłacić za maszynę pieniędzmi z PHU (...), musiał najpierw przelać na podstawie „pustej” faktury VAT pieniądze z konta spółki (...) na konto PHU (...). Z jego wyjaśnień nie wynika, żeby otrzymywał w całości zwrot pieniędzy przelanych bezpodstawnie na rachunek spółki (...). Za każdym razem bowiem była potrącana kwota stanowiąca równowartość podatku VAT, który musiał być uiszczony zgodnie z wystawioną fakturą przez PHU (...).

W gruncie rzeczy A. S. (1) w swoich wyjaśnieniach przyznał się do tego, że pieniądze otrzymywane z PHU (...) nie były przeznaczane na potrzeby zarządzanej przez niego spółki (...). Na rozprawie podał on (k. 4.891): „(...) były wpływy z (...) i o tym też wiedział wspólnik, że z tego tytułu pobiera pieniądze. Ja i wspólnik braliśmy z tych pieniędzy dywidendy, która nie była wypłacana.” Twierdząc w taki sposób, przyznał, że pieniądze, które zostały na podstawie „pustych” faktur wyprowadzone z majątku spółki (...) trafiały „do kieszeni” wspólników. Oczywiście jest przecież, że tego rodzaju wypłat nie można traktować jako wypłat należnej wspólnikom dywidendy. Nie może być przecież tak, że wspólnik pobiera z kasy spółki kiedy chce i w dowolnej wysokości pieniądze, usprawiedliwiając to później tym, że wypłacał sobie dywidendę. Tego rodzaju działanie jest niczym innym jak zwykłą kradzieżą. Mienie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest przecież dla wspólników mieniem cudzym. Wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością może otrzymać dywidendę jedynie wówczas, gdy ze sprawozdania finansowego wynika, że spółka osiągnęła zysk oraz wspólnicy podjęli uchwałę o podziale zysku.

Oceny zachowania A. S. (1) nie zmienia to, czy również w taki sposób były wypłacane pieniądze P. R. (1). Jeżeli nawet tak było, to z wyjaśnień oskarżonego wynika jednoznacznie, że to on o tym decydował.

Podnieść jednakże należy, że nie można zgodzić się z zarzutem obrońcy A. S. (1), że Sąd pierwszej instancji bezkrytycznie dał wiarę zeznaniom P. R. (1). Znajdują one przecież potwierdzenie w szeregu dowodach, a w szczególności w zeznaniach z postępowania przygotowawczego L. W.. Chociaż na etapie postępowania sądowego było wyraźnie odczuwalne, że jest on „stronnikiem” A. S. (1), potwierdził on swoje zeznania ze śledztwa z dnia 8 lipca 2009 roku (k. 296 – 297), w których podał, że był obecny podczas rozmowy P. R. (1) z A. S. (1), podczas której P. R. (1) zapytał A. S. (1), czy faktury wystawione przez PHU (...) mają „pokrycie w rzeczywistości wykonanej pracy”. L. W. podał też, że A. S. (1) odpowiedział, że te faktury są „fikcją”, z tym że jednocześnie stwierdził, że środki z tych faktur wracały do niego, ale nie potrafił logicznie wytłumaczyć, w jaki sposób i na jakie cele przeznaczył te pieniądze. Mało tego, L. W. zeznał dalej, że w późniejszym czasie, od stycznia 2009 roku A. S. (1) zaczął twierdzić, że faktury wcale nie są fikcyjne, gdyż PHU (...) wykonała wskazane w tych fakturach prace i miały one polegać na przewożeniu piasku.

Podkreślić należy, że A. S. (1) w przeciwieństwie do P. R. (1) jest osobą zupełnie niewiarygodną. Zmieniał on treść swoich wyjaśnień w zależności od tego, jakie dowody pojawiały się w sprawie. Dość wspomnieć, że składając kilkakrotnie wyjaśnienia w śledztwie cały czas upierał się, że PHU (...) wykonywała usługi na rzecz spółki (...). Dodać należy, że L. W. w swoich pierwszych zeznaniach (k. 10) podał, że A. S. (1) przyznawał, że faktury wystawione przez PHU (...) są lewymi fakturami, próbował jednocześnie tłumaczyć, dlaczego opłacał te faktury, ale zmieniał powody, dla których tak robił.

Domaganie się przez obrońcę A. S. (1) porównania wykazu wynagrodzeń pracowników (...) z Urzędu Skarbowego oraz z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z zeszytem prowadzonym przez M. B. (1) jest zupełnie bezzasadne. Z wyjaśnień oskarżonego wynika przecież, o czym była już wcześniej mowa, że zeszyt nie był rzetelnie prowadzony. Za lata 2007 i 2008 nie ma żadnych wpisów w „zeszycie” dotyczących PHU (...), pomimo że w tych latach ta firma wystawiła

wiele nierzetelnych faktur na rzecz spółki (...). Ponadto Sąd Okręgowy wcale nie zanegował, że pracownikom były płacone częściowo wynagrodzenia poza oficjalną kasą. Pieniądze na te nieoficjalne wypłaty nie musiały pochodzić z PHU (...). Z „zeszytu”, który obrońca A. S. (1) uznaje za dowód wiarygodny i nadający się do badania przez biegłego księgowego, wynika, że spółka miała szereg źródeł nieoficjalnych przychodów. Mało tego z zapisków w zeszycie wynika jednoznacznie, że nieoficjalne rozchody były finansowane z innych źródeł, aniżeli z pieniędzy, którymi wcześniej opłacono nierzetelne faktury PHU (...). Z zapisków tych wynika bowiem, że pieniądze z PHU (...) były przeznaczane na oficjalne rozchody.

Tak więc obrońca oskarżonego A. S. (1) za pomocą „zeszytu” chce wykazać to, co z niego nie wynika. Ponadto obrońca upiera się, że „zeszyt” jest wiarygodnym dowodem, w sytuacji gdy w świetle wyjaśnień oskarżonego, którego reprezentuje, takim dowodem nie jest. W każdym razie ani na podstawie zestawień wynagrodzeń pracowników spółki (...) z Urzędu Skarbowego oraz z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ani też na podstawie zapisków w „zeszycie” niemożliwe jest udowodnienie forsowanej tezy, że pieniądze z PHU (...) były przeznaczane na „nieoficjalne” wypłaty pracownikom.

Jeszcze raz należy też podkreślić, że Sąd pierwszej instancji bynajmniej nie zanegował, że w spółce (...) istniał nieoficjalny obieg pieniędzy. Wynika to jednoznacznie z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 31). Na tę okoliczność zostali przesłuchani świadkowie i przesłuchiwanie kolejnego świadka na tę samą okoliczność, to jest T. K., było całkowicie zbędne.

Słusznie też Sąd Okręgowy postąpił uznając, że biegli księgowi mogą opierać się przy wydawaniu opinii wyłącznie na dowodach księgowych. Domaganie się przez obrońcę, aby biegli sporządzali opinię na podstawie pisemnych zestawień sporządzonych przez oskarżonego w trakcie toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego jest wręcz niedorzeczne. Oskarżony mógł w tych zestawieniach wpisywać zupełnie dowolne kwoty. Nie znajdują one przecież odzwierciedlenia w jakichkolwiek fakturach, rachunkach lub pokwitowaniach.

Wbrew zarzutom obrońcy Sąd pierwszej instancji wydając zaskarżony wyrok nie „pomiął” żadnych dowodów. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie pozostawia co do tego żadnych wątpliwości. Sąd wyjaśnił, dlaczego określonym dowodom, jak wyjaśnieniom oskarżonych czy też „zeszytowi” nie dał wiary. Logiczną zaś konsekwencją nie dania wiary pewnym dowodom jest to, że na ich podstawie nie są dokonywane ustalenia faktyczne.

Tak więc w zakresie czynu przypisanego A. S. (1) w punkcie I oraz A. S. (2) w punkcie XVI Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił dowody, zgodnie z wyrażoną w art. 7 k.p.k. zasadą swobodnej oceny dowodów. Jednocześnie czyniąc ustalenia faktyczne na podstawie dowodów, które uznał za wiarygodne, wbrew zarzutom obrońcy A. S. (1) i A. S. (2) nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

Na marginesie należy zaznaczyć, że zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Dlatego błędnie obrońca A. S. (1) i A. S. (2) postawił w apelacji dwa odrębne, odnoszące się do tej samej kwestii zarzuty: naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodu oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Oczywiście jest, że uchybieniem o charakterze pierwotnym może być wyłącznie obraza przepisu prawa procesowego. Błąd w ustaleniach faktycznych może być natomiast konsekwencją naruszenia art. 7 k.p.k. Kwestionowane przez obrońcę ustalenia faktyczne, które zostały wymienione w drugim zarzucie, są przecież konsekwencją uznania przez Sąd pierwszej instancji za prawdziwe wskazanych przez ten sąd dowodów. Jeżeli sąd ten uznał je za wiarygodne, to nie mógł poczynić odmiennych od kwestionowanych przez obrońcę ustaleń. Dlatego też należało ograniczyć się jedynie do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. To, czy przyjęte przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe, zależy wyłącznie od tego, czy sąd ten sprostował określonej w art. 7 k.p.k. zasadzie swobodnej oceny dowodów. Jeżeli dokonana przez ten sąd ocena tych dowodów nie wykracza poza granice tej zasady, to przyjęte przez ten sąd ustalenia faktyczne są prawidłowe.

Kończąc wątek związany z czynami przypisanymi oskarżonym A. S. (1) i A. S. (2) w punktach I i XVI należy z całą stanowczością podzielić zapatrywanie Sądu pierwszej instancji, że już z chwilą całkowicie nienależnej wypłaty pieniędzy na rzecz PHU (...) obaj oskarżeni dopuszczali się przestępstwa przywłaszczenia pieniędzy na szkodę spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością (...). Nie ma zaś racji obrońca tych oskarżonych, że gdyby te przywłaszczone pieniądze były później wydatkowane „nieoficjalnie” na cele związane z działalnością spółki, to należałoby inaczej ocenić stopień winy oskarżonych. Tego rodzaju działanie byłoby również karygodne i niebezpieczne. Poważnie godziłoby bowiem w prawidłowość obrotu gospodarczego.

Zgodzić się należy z obrońcą A. S. (1), że Sąd pierwszej instancji nie odniósł się wprost do zeznań S. D.. Nie miało to jednakże żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Z uzasadnienia wynika bynajmniej niedwuznacznie, że Sąd Okręgowy nie uznał twierdzeń tego świadka za prawdziwe. Wyjaśnił bowiem, dlaczego przyjął za wiarygodną wersję odmienną od wersji wynikającej z zeznań S. D..

Nie można zaś zgodzić się z autorem apelacji, że Sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń co do rzetelności faktur wystawionych przez Centrum (...) Spółki z o. o. naruszył dyspozycję art. 8 k.p.k. Sąd Okręgowy nie oparł się wyłącznie na tym, co zostało ustalone w decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej. Sąd ten powołał się na zeznania świadków K. K. i J. B., wskazał na zapisy widniejące na tych fakturach oraz dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) w tej części, wykazując jego „manipulacje”. Stąd też należy uznać, że Sąd Okręgowy samodzielnie rozstrzygnął zagadnienia faktyczne w tym zakresie.

Dokonana w tej części analiza dowodów przez Sąd pierwszej instancji jest logiczna. Tym samym nie sposób uznać, że sąd ten dopuścił się błędu ustalając, że faktury wystawione przez Centrum (...) Spółki z o. o. dokumentowały transakcje handlowe, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Autor apelacji w ogóle nie wykazał, na czym miałby polegać błąd w rozumowaniu sądu. Sprzeciwiając się poczynionym ustaleniom, powołał się jedynie na wyjaśnienia A. S. (1), których wiarygodność Sąd pierwszej instancji słusznie zanegował.

Zupełnie zaś niezrozumiałe jest postawienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej A. S. (1) za czyn z art. 56 §2 k.k.s. w zb. z art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. i w zw. z art. 7 §1 k.k. poprzez brak jej warunkowego zawieszenia. Wydaje się, że autor apelacji nie dostrzegł, że w punkcie VII zaskarżonego wyroku zostało stwierdzone, że orzeczona za ten czyn kara pozbawienia wolności nie będzie, stosownie do treści art. 8 §2 k.k.s., podlegała wykonaniu. Orzeczenie to dotyczy również wymierzonej za ten czyn kary grzywny.

Nie sposób zaś uznać wymierzonych A. S. (1) kar pozbawienia wolności i grzywny za czyn przypisany w punkcie I za rażąco surowe. Dopuścił się on przecież na przestrzeni kilku lat sprzeniewierzenia ogromnej kwoty 2.402.244,05 złotych. Wskazywane przez obrońcę w apelacji okoliczności żadną miarą nie mogły wpłynąć na obniżenie wymierzonych za to przestępstwo kar.

Za całkowicie bezzasadne należy również uznać zarzuty z apelacji obrońcy oskarżonych A. S. (1) i A. S. (2) w części dotyczącej czynów przypisanych A. S. (1) w punktach III i IV oraz zarzuty z apelacji obrońcy oskarżonego I. S. w części dotyczącej czynów przypisanych temu oskarżonemu w punktach IX i X.

Przed merytorycznym odniesieniem się do tych zarzutów wytknąć należy, że obrońca oskarżonego I. S. błędnie zarzucił w swojej apelacji zarówno obrazę art. 7 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 roku, V KKN 251/01, Prok.i Pr.-wkł. 2003/11/5). Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Poza tym obrońca, stawiając ten zarzut, nie wskazał ani jednej wątpliwości, która została, jego zdaniem, rozstrzygnięta przez Sąd pierwszej instancji, na niekorzyść oskarżonego. Tym samym zarzut ten należałoby ocenić jako zupełnie gołosłowny.

Błędem w apelacji obrońcy I. S. jest również zarzucanie Sądowi pierwszej instancji naruszenia przepisu określonego w art. 2 § 2 k.p.k. Przepis ten nie może w ogóle być podstawą jakiegokolwiek środka odwoławczego, ponieważ

określa jedynie, że podstawą wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne. Przestrzeganie naczelných zasad procesu karnego gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretnych, szczegółowych przepisów może uzasadniać zarzut apelacyjny.

Podobnie jest z wyrażoną w art. 4 k.p.k. zasadą obiektywizmu. Jej przestrzeganie jest gwarantowane w przepisach szczególnych i dopiero wskazanie naruszenia konkretnych przepisów szczegółowych może uzasadniać stosowny zarzut apelacyjny. W każdym razie odrzucenie przez Sąd pierwszej instancji pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny i nie może być uznane za przejaw złamania zasady obiektywizmu.

Nie można też mówić o naruszeniu art. 410 k.p.k., w sytuacji gdy sąd pewne dowody uznaje za wiarygodne, a innym odmawia wiary i na podstawie tych pierwszych dokonuje ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku. Przepisu tego nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Niemożliwe jest przecież dokonywanie ustaleń na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Podkreślić jednocześnie należy, że Sąd Okręgowy w sposób bardzo szczegółowy w pisemnych motywach wyjaśnił, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom I. S. oraz A. S. (1).

Zupełnym zaś nieporozumieniem jest jednoczesne zarzucanie obraży art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k. Przepis art. 410 k.p.k. jest przecież ewidentnie przepisem szczególnym względem art. 92 k.p.k., gdyż odnosi się do dowodów ujawnionych na rozprawie, a przepis art. 92 k.p.k. w sposób ogólny odnosi się do całości ustaleń faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia sądu na każdym etapie postępowania.

Nie ma racji obrońca, że Sąd Okręgowy odczytując na rozprawie zeznania świadka C. B. naruszył przepis art. 391 §1 k.p.k. Przepis ten przecież wyraźnie uprawnia sąd, bez względu na stanowisko stron, do odczytania zeznań świadka przebywającego za granicą. Przewiduje on samoistną przesłankę do odczytania zeznań świadka, który przebywa za granicą i nie uzależnia skorzystania z tej możliwości od żadnych dodatkowych warunków, takich jak np. długotrwałość pobytu za granicą i znaczenie odczytywanych zeznań dla toczącego się postępowania, co nie zwalnia sądu od ustalenia, czy pobyt świadka za granicą stanowi realną przeszkodę w realizacji zasady bezpośredniości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2015 roku, II KK 318/14, OSNKW 2015/9/73). Podkreślić należy, że Sąd pierwszej instancji bynajmniej nie zrezygnował z wezwania świadka C. B. na rozprawę. Po złożeniu przez C. B. oświadczenia, że ze względu na sprawy osobiste i zawodowe nie może przyjechać do Polski, podjęto próby przesłuchania go w drodze wideokonferencji. Nie przyniosły one jednak żadnego rezultatu.

Warto przypomnieć, że C. B. złożył oświadczenie datowane na 26 sierpnia 2009 roku, w którym znalazł się między innymi następujący zapis: „Według firmy (...) ilość pokruszonego materiału wynosiła 26.000 m⁽³⁾. Po negocjacjach w obecności osób: C. B., A. S. (1) i I. S. ostatecznie ustaliliśmy ilość w/w materiały na 23.000 m⁽³⁾.” Oświadczenie to miało potwierdzać wyjaśnienia oskarżonych A. S. (1) oraz I. S. o zasadności wystawienia przez spółkę z o. o. (...) w S. faktur VAT: o nr. (...) z dnia 9 czerwca 2008 roku na kwotę 915.000 złotych oraz o nr. (...) z dnia 2 lipca 2008 roku na kwotę 400.000 złotych. Tymczasem **C. B. przesłuchiwany w charakterze świadka jednoznacznie stwierdził (k. 1.548), że nie potwierdza „cyfr” z tego oświadczenia oraz że otrzymał gotową treść oświadczenia. Podpisał je na wyraźną prośbę I. S., który tłumaczył, że wyszedł z więzienia i potrzebuje tego dokumentu do swojej obrony.**

Tak więc zeznania C. B. w istocie podważają tezy obrońców oskarżonych odnośnie ilości skruszonego gruzu na terenie budowy w O.. Zeznania C. B. korespondują z zeznaniami P. R. (1), który stwierdził (k. 4.857), że C. B. nie chciał zapłacić za dodatkowe kruszenie 10.000 m⁽³⁾ gruzu. Zeznania P. R. (1) w tej części potwierdził też E. M., który stanowczo na rozprawie przed Sądem Okręgowym stwierdził, że nie było jakichkolwiek podstaw do zafakturowania 10.000 m⁽³⁾ gruzu.

Poza tym bez względu na to, ile gruzu zostało na terenie budowy w O. skruszonego, nie było żadnych podstaw do wystawienia faktur za kruszenie gruzu na tamtej budowie przez spółkę z o.o.(...) w S.. Obrońcy w swoich apelacjach

zupełnie pominęli to, że z zebranych dowodów wynika jednoznacznie, że na terenie budowy w O. spółka (...) nie wykonała żadnych prac kruszeniowych.

Wskazać należy chociażby na zeznania A. B., który podał, że spółka (...) pracowała na terenie budowy w O. do około jesieni 2007 roku. Kiedy wyjeżdżały stamtąd wszystkie maszyny tej spółki wszystkie prace wyburzeniowe były zakończone. Skruszony był też gruz. Zeznał on też, że obsługiwał wyłącznie kruszarkę, na której pracował od momentu przyjazdu do O., to jest od przełomu marca i kwietnia 2007 roku do chwili wyjazdu, to jest jesieni – przełomu września i października. Również M. B. (2) zeznał, że prace w O. trwały do jesieni 2007 roku. Nawet Z. M., który najwyraźniej był negatywnie nastawiony wobec P. R. (1), zeznał (k. 4.855), że spółka (...) nie wykonała żadnych prac w O..

Warto też dodać, że L. W. zeznał (k. 1.179), że z dokumentów znajdujących się w spółce (...) wynika, że pierwsza wzmianka o firmie (...) pojawiła się w grudniu 2007 roku w informacji skierowanej do (...) S.A., informującej o takim podwykonawcy. W spółce (...) było kilka wersji umowy zawartej z firmą (...) na wykonanie prac w O.. L. W. stwierdził też, że nie wie, która z tych umów jest właściwa i podał, że bazując na dokumentach znajdujących się w spółce (...) spółka (...) nie wykonała żadnych prac w O.. Powstała ona w okresie, kiedy prace wyburzeniowe i kruszenie materiału zostało zakończone.

Można jeszcze przytoczyć szereg dowodów na to, że prace wyburzeniowe i kruszenie materiału na budowie w O. zostały zakończone jesienią 2007 roku i spółka (...) żadnych tego rodzaju robót tam nie wykonywała. Wszystkie te dowody zostały szczegółowo omówione i przeanalizowane przez Sąd pierwszej instancji. Warto jeszcze przytoczyć zeznania B. D., który twierdził stanowczo, że prace te zostały zakończone już w sierpniu 2007 roku, chociaż dokonał on adnotacji o zakończeniu robót wyburzeniowych w dniu 10 grudnia 2007 roku.

Podkreślić należy, że umowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) została zawarta dopiero 27 września 2007 roku. Do Krajowego Rejestru Sądowego spółka ta została wpisana 15 października 2007 roku.

Tak więc spółka (...) powstała, kiedy prace rozbiórkowo – kruszeniowe na terenie budowy w O. zostały już właściwie wykonane.

Bez względu zatem na to, ile materiału skruszono na terenie budowy w O., spółka (...) nie miała żadnych podstaw domagania się od spółki (...) zapłaty za wykonane na terenie tej budowy prace rozbiórkowe – kruszeniowe. Obaj oskarżeni I. S. oraz A. S. (1) doskonale o tym wiedzieli. Jeżeli wszystkie te prace zostały wykonane przez spółkę (...), to nie ulega żadnym wątpliwościom, że oskarżeni doprowadzając do przelania pieniędzy w łącznej kwocie 1.315.000 złotych z konta spółki (...) na konto spółki (...) na podstawie faktur za usługi związane z kruszeniem materiału na terenie (...) w O., dopuścili się wspólnie i w porozumieniu przywłaszczenia tych pieniędzy na szkodę spółki (...). W gruncie rzeczy można byłoby na tym zakończyć wszelkie rozważania odnośnie zasadności przypisania I. S. oraz A. S. (1) czynów w punktach III i IX zaskarżonego wyroku.

Niemniej jednak należy podnieść, że wbrew zarzutom apelacyjnym, Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że w ogóle nie było jakichkolwiek podstaw domagania się po upływie co najmniej pół roku od zakończenia robót wyburzeniowo - kruszeniowych dodatkowej zapłaty za pracę związane z kruszeniem gruzu i że wystawione przez spółkę (...) faktury o numerach (...) dotyczą prac zupełnie niewykonanych.

Sąd Okręgowy w sposób niezwykle szczegółowo przeanalizował wszystkie dowody dotyczące ilości wyburzonego i skruszonego materiału na terenie firmy: Centrum (...) koło G.. Wskazał, którym dowodom dał wiarę w tym zakresie, a którym nie, oraz w sposób logiczny i zarazem przekonujący to wyjaśnił. Żaden z obrońców nie wykazał błędu w rozumowaniu sądu w tym zakresie.

Podkreślić przede wszystkim należy, że z zeznań świadka B. D., który był kierownikiem budowy zatrudnionym na podstawie umowy zlecenia w spółce (...) wynika, że ilość skruszonego materiału wynosiła nieco ponad 12 tysięcy metrów sześciennych. Taka ilość wynikała z obmiarów geodezyjnych, które były tworzone przez uprawnionego geodetę i które zostały przekazane z protokołami zaawansowanych robót dla inspektora nadzoru (...). Świadek ten zeznał też,

że każda ilość skruszonego materiału, jak też wielkość prac ziemnych musiała być potwierdzona przez uprawnionego geodetę i dopiero takie potwierdzenie dawało podstawę do ubiegania się o pieniądze od inwestora.

Wskazać też należy, że biegli M. B. (3) oraz R. K. powołani na etapie postępowania przygotowawczego oszacowali ilość skruszonego gruzu na 4.337 m³. Tym bardziej więc ta opinia nie potwierdza tez oskarżonych, że skruszono materiał w ilości aż 23 tysięcy metrów sześciennych.

Z kolei biegły wydający opinię na potrzeby postępowania cywilnego A. K. stwierdził, że najbardziej prawdopodobne jest, że ilość skruszonego gruzu wyniosła tyle, ile wyliczył nadzór inwestorski, czyli 12.165,63 m³. Stwierdził jednocześnie, że z całą pewnością można wykluczyć, aby ilość skruszonego gruzu wbudowanego wraz z niewykorzystanym (spryzmowanym) przekroczyła łącznie 13.500 m³.

Dokonanych w tym zakresie przez Sąd pierwszej instancji ustaleń nie zmieniają złożone na rozprawie odwoławczej zeznania E. M., który potwierdził swoje wcześniejsze zeznania, iż od chwili zejścia z budowy w O. przez firmę (...) i jej podwykonawców ze znajdującej się tam hałdy gruzu był podbierany materiał przez firmę (...) do wyłożenia drogi przeciwpożarowej oraz wokół hali magazynowej w celu utwardzenia tego terenu. Zdaniem E. M. firma ta mogła wykorzystać nie więcej niż połowę hałdy.

Nie ma bowiem żadnych podstaw do przyjmowania, że ta przyzma gruzu, bez względu na jej wielkość, nie została ujęta w dokumentacji sporządzonej przez nadzór inwestorski. Zupełnie nielogiczne byłoby, gdyby ta hałda gruzu nie została objęta pomiarami przez geodetę. Tym samym nie ma znaczenia, czy w chwili zakończenia robót wyburzeniowo – kruszeniowych objętość hałdy gruzu wynosiła 1.631 m³ czy nawet dwa razy więcej. Z zeznań geodety A. Ś. (k. 4.002) wynika jednoznacznie, że dokonywał pomiaru hałd pokruszonego gruzu.

Podobnie niczego nowego i istotnego nie wnoszą odczytane dopiero na rozprawie apelacyjnej zeznania C. B.. Twierdzenia obrońcy A. S. (1), nie nawiązujące do konkretnych dowodów, że geodeta nie objął pomiarami gruzu wykorzystanego na drogi dojazdowe czy place technologiczne, mają wyłącznie spekulacyjny charakter.

Podkreślić należy, że C. B. tak naprawdę nigdy nie zaakceptował podawanych przez oskarżonych (...) oraz A. S. (1) ilości skruszonego materiału. Świadczy o tym chociażby podpisanie przez niego w imieniu (...) faktury korygującej na kwotę brutto 1.116.099,46 złotych (k. 4.427). Świadczą też o tym cytowane wcześniej zeznania C. B.. Nie wiadomo na jakiej, podstawie obrońca A. S. (1) sformułował tezę, że C. B. zaakceptował podawane przez oskarżonych ilości skruszonego materiału. Również świadek E. M. zeznając przed Sądem pierwszej instancji podał, że spółka (...) mogła otrzymać tylko za to, co faktycznie zostało wykonane. Stąd też „te 10.000 zostały usunięte” i została wystawiona faktura korygująca.

Podnieść też należy, że zeznań geodety A. Ś. bynajmniej nie wynika, jak zarzuca obrońca A. S. (1), że obmiary były wykonywane sporadycznie. Ponadto tylko te pomiary mogły być podstawą wystawianych faktur za prace wyburzeniowe – kruszeniowe. Bez tych pomiarów ustalenie ilości wyburzonego i skruszonego materiału było w gruncie rzeczy niemożliwe. Nie jest prawdą też, że tylko inwestor mógł być zainteresowany dokonywaniem pomiarów a nie wykonawca. Logiczne przecież jest, że to wykonawca był bardziej zainteresowany wykonaniem pomiarów, bo tylko na tej podstawie mógł domagać się zapłaty za prace wyburzeniowo - kruszeniowe.

Jeszcze raz należy podkreślić, że Sąd Okręgowy w sposób bardzo szczegółowy ocenił zeznania świadków, którzy pracowali przy burzeniu i kruszeniu materiału na terenie budowy w O.. Wcale nie bezkrytycznie ocenił wszystkie dowody, w tym zeznania świadków W. G. (2), A. Ś., E. B. i B. D., a z zeznań tych świadków bynajmniej nie wynika, jak twierdzi obrońca A. S. (1), że w ciągu trzech miesięcy skruszono jedynie 18 m³ materiału.

Zupełnie też niezasadny jest zarzut obrońcy A. S. (1) odnośnie „zaniechania wyjaśnienia kwestii „ostatniego nieformalnego i niepodpisanego protokołu W. G.””. Rzeczywiście E. M. w swoich zeznaniach z rozprawy przed Sądem Okręgowym wspomniał, że „o ostatnim protokole G.”. Z jego zeznań nie wynika jednak, że z tego protokołu wynikało,

że ilość skruszonego gruzu wynosiła 23.000 m³. E. M. zeznał przecież również (k. 4.857 odwr.), że W. G. (2) nie chciał potwierdzić ilości podawanych przez (...).

Zasadnie Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek dowodowy o powołanie kolejnych biegłych z zakresu budownictwa na okoliczność ilości skruszonego i wbudowanego na budowie gruzu. Zostały przecież przeprowadzone dowody z dwóch różnych opinii biegłych. obrońcy nie wykazali, że opinie są niepełne lub niejasne. Sąd pierwszej instancji odniósł się zaś do sprzeczności pomiędzy tymi opiniami. Żadna z tych opinii nie potwierdzała tez oskarżonych I. S. oraz A. S. (1) odnośnie ilości skruszonego materiału i tym samym te sprzeczności pomiędzy opiniami nie były tego rodzaju, że uzasadniały powołanie zgodnie z art. 201 k.p.k. innych biegłych. Z każdej z tych opinii wynikało, że nie było najmniejszych podstaw domagania się od spółki (...) dodatkowej zapłaty za skruszenie 10.000 m⁽³⁾ gruzu. Zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, że nie można wymagać od biegłych rzeczy niemożliwych. W sytuacji, gdy opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie spełnia oczekiwań uczestników postępowania, nie może być przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2015 roku, III KK 448/15, Lex nr 1956352). Nie można też domagać się dopuszczenia dowodu z opinii nowych biegłych tylko po to, żeby wydali opinię na podstawie odmiennych metod badawczych.

Kończąc ten wątek podnieść należy, że słusznie Sąd Okręgowy wskazał, że za tym, że faktury VAT o numerach: (...) dokumentowały usługi, które nie były wykonane, przemawiają również ustalone przez ten sąd okoliczności, które miały miejsce po opłaceniu tych dwóch faktur (str. 52 – 53 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Znamienne jest, że ani oskarżeni, ani też ich obrońcy w apelacjach w żaden sposób nie odnieśli się do tych okoliczności.

Prawidłowe są również ustalenia Sądu pierwszej instancji, że wystawione przez pracownika (...) spółki z o. o. w S. faktury VAT o nr. (...) na kwotę 915.000 złotych oraz o nr (...) z dnia 2 lipca 2008 roku na kwotę 400.000 złotych dokumentowały usługi, które nie zostały wykonane, uzasadniały przypisanie oskarżonym I. S. oraz A. S. (1) przestępstw z art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k. Te nierzetelne faktury zostały bowiem wystawione na polecenie I. S.. Wprowadził on też te faktury do księgowości spółki (...). A. S. (1) z kolei posłużył się tymi fakturami, wprowadzając je do księgowości spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...)

Ogromne zdziwienie budzi postawienie w apelacji przez obrońcę A. S. (2) i A. S. (1) zarzutu naruszenia art. 31 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw poprzez brak przekazania oskarżonym na rozprawie w dniu 1 lipca 2015 r. i następnych informacji o zmianie zakresu ich obowiązków i uprawnień wynikających z nowelizacji kodeksu postępowania karnego, co jego zdaniem miało wpływ na treść wyroku. Oczywiście jest, że organy procesowe, w tym sąd, nie są zwolnione od obowiązku pouczenia uczestników postępowania o ciążących na nich obowiązkach i przysługujących im uprawnieniach, w sytuacji gdy uczestnicy ci są reprezentowani przez fachowych przedstawicieli procesowych. Po to jednak strona procesu korzysta z pomocy profesjonalnego przedstawiciela, żeby między innymi na bieżąco być informowana o przysługujących jej uprawnieniach, które w określonej sytuacji procesowej może z korzyścią dla siebie wykorzystać. Jeżeli zatem obrońca nie informuje oskarżonego o jego uprawnieniach, to tym samym nienależyte wykonuje swoje obowiązki. Stawiając w apelacji zarzut, że Sąd pierwszej instancji nie pouczył oskarżonych o przysługujących im uprawnieniach, co miałyby przekładać się na treść zaskarżonego wyroku, obrońca jednoznacznie zasugerował, że A. S. (1) oraz A. S. (2) nie znali wszystkich swoich uprawnień. Świadczy o tym również uzasadnienie tego zarzutu. Zdaniem bowiem autora apelacji, gdyby oskarżeni zostali pouczeni o swoich uprawnieniach, to mogliby skorzystać z nowych instytucji związanych chociażby z dobrowolnym poddaniem się karze. Wynika zatem z tego bynajmniej niedwuznacznie, że obrońca w ogóle nie pouczył o „nowych” uprawnieniach reprezentowanych oskarżonych: A. S. (1) i A. S. (2), chociaż, co wynika z treści apelacji, mogłoby to przynieść dla nich wymierne korzyści (wydany przez Sąd pierwszej instancji wyrok, zgodnie z sugestiami autora apelacji, mógłby być dla nich korzystniejszy). Można zatem zastanowić się nad tym, czy obrońca, który reprezentował oskarżonych w toku całego postępowania sądowego, stawiając w apelacji zarzut naruszenia przez sąd art. 31 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, nie przyznał się w istocie w ten sposób do tego, że nienależyte wykonywał swoje obowiązki, że niewłaściwie zadbał o interes reprezentowanych oskarżonych.

W artykule 31 ustawy z dnia 27 września 2013 roku enumeratywnie wymieniono przepisy, o których treści powinien być pouczyc Sąd pierwszej instancji. obrońca w apelacji w ogóle nie wykazał, że brak pouczenia o którymś z tych przepisów, spowodował, że oskarżeni nie skorzystali z przysługującego im uprawnienia, co ograniczyło ich prawo do obrony i w konsekwencji mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Aby uznać, że niedopełnienie obowiązku, o którym mowa w cytowanym przepisie, pozbawiło lub ograniczyło prawo oskarżonego do obrony, konieczne jest wskazanie, z których konkretnie uprawnień oskarżony nie mógł skorzystać. Konstruując zaś na tej podstawie zarzut apelacyjny, należy też wykazać, że brak możliwości skorzystania przez oskarżonego z określonego prawa mógł mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

obrońca podniósł jedynie, że brak pouczenia, o którym mowa w art. 31 cytowanej ustawy, spowodował, że oskarżeni nie mogli skorzystać z instytucji poddania się karze. Tymczasem teza taka jest z gruntu nieprawdziwa. Jeżeli chodzi bowiem o możliwość skorzystania przez nich z tak zwanego dobrowolnego poddania się karze, to ich uprawnienia, mając na uwadze kwalifikację prawną postawionych im zarzutów, w niczym się nie zmieniły po wejściu w życie ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. Zarówno przed 1 lipca 2015 roku, jak i po tej dacie mogli skorzystać z przewidzianego w art. 387 §1 k.k. dobrowolnego poddania się karze. Zmiana tego przepisu wprowadzona ustawą z dnia 27 września 2013 roku polegała na tym, że poddać się dobrowolnie karze można było nie tylko w sprawie o występki, ale również w sprawie o zbrodnię. Ani A. S. (1), ani też A. S. (2) nie przedstawiono zarzutu popełnienia zbrodni. Zarzucono im popełnienie występku.

Na marginesie podnieść należy, że zastanawiające jest, dlaczego oskarżeni mieliby dobrowolnie poddać się karze, w sytuacji gdy kategorycznie zaprzeczali sprawstwu przestępstw z Kodeksu karnego.

Zgodzić się należy z obrońcą I. S., że oskarżeni nie podjęli żadnych czynności, które mogłyby udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenia pochodzenia pieniędzy z przestępstwa przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.300.000 złotych na szkodę spółki z o.o. (...).

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. są wymienione w tym przepisie „środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości” pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z popełnienia czynu zabronionego oraz że sprawcą przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. może być również sprawca czynu zabronionego, z którego popełnieniem związana jest korzyść stanowiąca przedmiot czynności wykonawczej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 roku, I KZP 19/13, OSNKW 2014, z. 1 poz. 1).

Nie oznacza to jednak, że każde rozporządzenie mieniem pochodzącym z czynu zabronionego należy traktować jako przestępstwo prania brudnych pieniędzy.

Żadną zaś miarą występku z art. 299 §1 k.k. nie może polegać na wykonaniu czynności, za pomocą których zostało dokonano bazowe przestępstwo przeciwko mieniu. Sprawca dokonując na przykład przywłaszczenia lub wyłudzenia mienia nie dopuszcza się jednocześnie przestępstwa prania brudnych pieniędzy. Czynu zabronionego z art. 299 §1 k.k. można dopuścić się dopiero po dokonaniu przestępstwa, w wyniku którego uzyskano korzyść majątkową.

Tymczasem zarówno A. S. (1), jak i I. S. w zaskarżonym wyroku przypisano przestępstwo prania brudnych pieniędzy polegające głównie na tym, na czym polegało popełnione przez nich przestępstwo przywłaszczenia mienia na szkodę spółki z o.o. (...).

W przypadku A. S. (1) Sąd Okręgowy uznał, że czynności mające na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia pieniędzy polegały głównie na tym, że w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 30.06.2008 r. wprowadził do księgowości (...) Sp. z o.o. w O. nierzetelną fakturę VAT nr (...) z dnia 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł, wystawioną przez (...) Sp. z o.o. w S. za usługi budowlane – faktycznie nie wykonane, na podstawie której dokonano przelewu pieniędzy w kwocie 915.000,00 zł z rachunku bankowego (...) Sp. z o.o. w O. na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. w S., oraz że w okresie od dnia 02.07.2008 r. do dnia 03.07.2008 r. wprowadził

do księgowości (...) Sp. z o. o. w O. nierzetelną fakturę VAT nr (...) z dnia 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł, wystawioną przez firmę (...) Sp. z o. o. w S. za usługi budowlane – faktycznie nie wykonane, na podstawie której dokonano przelewu pieniędzy w kwocie 400.000,00 zł z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w O. na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o. w S.. Jednocześnie zostało mu przypisane przestępstwo przywłaszczenia powierzonego mienia i wyrządzenia szkody zarządzanej spółce polegające na tym, że w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 02.07.2008 r. w O. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z I. S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc dyrektorem zarządu (...) Sp. z o. o. w O., sprzeniewierzył pieniądze w łącznej kwocie 1.315.000,00 zł, stanowiące mienie znacznej wartości, w ten sposób, że nadużywając udzielonych mu uprawnień, przyjął od I. S. – prezesa zarządu (...) Sp. z o. o. w S., dwie nierzetelne faktury VAT o nr. (...) z dnia 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł oraz o nr. (...) z dnia 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł, dokumentujące zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od (...) Sp. z o. o. w S. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych, którymi to fakturami posłużył się wprowadzając je do księgowości (...) Sp. z o. o. w O., co skutkowało dokonaniem przez tę spółkę na rzecz (...) Sp. z o. o. w S. dwóch nienależnych przelewów pieniężnych na łączną kwotę 1.315.000,00 złotych, przez co wyrządził (...) Sp. z o. o. w O. znaczną szkodę majątkową. Identyczność opisanych zachowań jest wręcz uderzająca.

Podobnie jest w przypadku oskarżonego I. S.. Sąd pierwszej instancji przyjął za prokuratorem, że wykonane przez niego czynności mające na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenie pieniędzy polegały głównie na tym, że w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 30.06.2008 r. przyjął pieniądze w kwocie 915.000,00 zł, przelane z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w O. na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o. w S. tytułem realizacji nierzetelnej faktury VAT nr (...) z dnia 09.06.2008 r., dokumentującej zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych oraz że w okresie od dnia 02.07.2008 r. do dnia 03.07.2008 r. przyjął pieniądze w kwocie 400.000,00 zł, przelane z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w O. na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o. w S. tytułem realizacji nierzetelnej faktury VAT nr (...) z dnia 02.07.2008 r., dokumentującej zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych. Przypisane mu zaś przestępstwo przywłaszczenia mienia sprowadzało się do tego, że w okresie od dnia 09.06.2008 r. do dnia 02.07.2008 r. w O. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc prezesem zarządu (...) Sp. z o. o. w S., przywłaszczył pieniądze w łącznej kwocie 1.315.000,00 zł, stanowiące mienie wielkiej wartości, w ten sposób, że polecił pracownikowi (...) Sp. z o. o. w S. wystawienie dwóch nierzetelnych faktur VAT o nr. (...) z dnia 09.06.2008 r. na kwotę 915.000,00 zł oraz o nr. (...) z dnia 02.07.2008 r. na kwotę 400.000,00 zł, dokumentujących zakup przez (...) Sp. z o. o. w O. od (...) Sp. z o. o. w S. usług budowlanych – faktycznie nie wykonanych, którymi to fakturami posłużył się, przekazując je A. S. (1) – dyrektorowi zarządu (...) Sp. z o. o. w O., który wprowadził je do księgowości tej spółki, co skutkowało dokonaniem przez tę spółkę na rzecz (...) Sp. z o. o. w S. dwóch nienależnych przelewów pieniężnych na łączną kwotę 1.315.000,00 zł, przez co działał na szkodę (...) Sp. z o. o. w O.. Identyczność obu zachowań jest równie porażająca.

Jeszcze raz należy podkreślić, że przywłaszczenie pieniędzy, bez względu na sposób działania sprawcy, nie może być jednocześnie traktowane jako pranie brudnych pieniędzy. O tym, czy mamy do czynienia z występkiem z art. 299 §1 k.k. mogą zadecydować czynności podjęte po dokonaniu przywłaszczenia. A. S. (1) oraz I. S. dokonali zaś przestępstwa przywłaszczenia dopiero w momencie przelania pieniędzy na podstawie wystawionych faktur VAT o numerach (...) z konta spółki (...) na konto spółki (...).

Faktem jest, że w ramach czynu z art. 299 §1 i 6 k.k. A. S. (1) zostało przypisane działanie polegające na tym, że przyjął od I. S. pieniądze w łącznej kwocie 1.300.000,00 zł, które I. S., pomimo braku podstaw faktycznych, przekazał dwoma przelewami z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w S. na rachunek bankowy firmy PHU (...) w S., po czym za pieniądze te zakupił nieruchomości w S., którą wniósł jako aport do (...) Sp. z o. o. w S., zaś I. S. zostało w ramach tego czynu przypisane zachowanie polegające na tym, że pomimo braku podstaw faktycznych, przekazał dwoma przelewami z rachunku bankowego (...) Sp. z o. o. w S. na rachunek bankowy firmy PHU (...) w S., pieniądze w łącznej kwocie 1.300.000,00 zł, po czym A. S. (1) za pieniądze te zakupił nieruchomości w S., którą wniósł jako aport do (...) Sp. z o. o. w S.. Te czynności jednakże nie miały nic wspólnego z udaremnianiem i utrudnianiem stwierdzenia

przestępnego pochodzenia pieniędzy w kwocie 1.300.000 złotych. Zauważyć bowiem należy, że oskarżeni wcześniej, to jest dokonując przywłaszczenia pieniędzy, nadali swoim przestępczym czynnościom pozory legalności poprzez wystawienie dwóch „pustych” faktur na łączną kwotę 1.315.000 złotych i wprowadzenie tych faktur do księgowości obu spółek. Te działania były niezbędne do wyprowadzenia pieniędzy ze spółki (...), a jednocześnie miały na celu „ukrycie” przestępstwa przywłaszczenia. W ten sposób oskarżeni niejako „zalegalizowali” bezpodstawny przepływ pieniędzy ze spółki (...) do spółki (...). Skoro zostało to od razu „zalegalizowane”, to nie było potrzeby po dokonaniu przestępstwa przywłaszczenia podejmowania jakichkolwiek działań, aby pochodzącym z tego czynu zabronionego pieniądzom nadać cechy „legalności”.

Dodać należy do tego też to, że właśnie po to oskarżeni dokonali przywłaszczenia pieniędzy z majątku spółki z o. o. (...), żeby A. S. (1) mógł za nie kupić nieruchomości w S., którą później wniósł tytułem aportu do spółki z o.o. (...)

Rację ma też obrońca I. S., że brak było również podstaw do przypisania temu oskarżonemu przestępstwa z art. 300 §2 k.k.

Nie może ulegać wątpliwości, że oskarżony sprzedając zajęte przez komornika ruchomości działał w celu udaremnienia wykonania postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 8 października 2010 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt V GC (...) o zabezpieczeniu roszczenia spółki z o. o. (...) na mieniu spółki (...) w S.. Wbrew twierdzeniom I. S. oraz jego obrońcy, z dołączonych akt komorniczych Km (...) wcale nie wynika, aby komornik zezwolił oskarżonemu na sprzedaż zajętych ruchomości.

Dla przypisania przestępstwa z art. 300 §2 k.k. nie jest jednakże wystarczające przypisanie działania ukierunkowanego na udaremnienie wykonania orzeczenia sądowego lub innego organu państwowego. Konieczne jest również ustalenie, że dłużnik działał z zamiarem (przynajmniej ewentualnym) udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, że I. S. sprzedając zajęte przez komornika ruchomości działał w zamiarze udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia roszczenia spółki z o. o. (...). Należy bowiem mieć na względzie, że spółka z o. o. (...) przeciwko której była prowadzona egzekucja z wniosku spółki z o. o. (...) dysponowała i nadal dysponuje majątkiem o wartości kilkakrotnie przekraczającej wysokość dochodzonego i zasądanego w sprawie o sygn. akt V GC (...) roszczenia. Wartość rynkowa nieruchomości stanowiącej własność spółki z o. o. (...) położonej w S., o łącznej powierzchni 41 400 m⁽²⁾ została oszacowana przez rzeczoznawcę w październiku 2013 roku na kwotę 3.022.910 złotych (operat szacunkowy ze sprawy egzekucyjnej Km (...) k. 5.364 – 5.397). Ponadto spółka (...) była wówczas i nadal jest właścicielem nieruchomości położonych w S. o łącznej wartości kilkuset tysięcy złotych (akta komornicze Km (...)). Była też właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości O. gm. D., z której skutecznie przeprowadzono egzekucję, sprzedając ją podczas licytacji za kwotę 28.790 złotych, z której 23.162,23 złotych zostało przekazanych przez komornika wierzycielowi (...) spółce z o. o. w O. (akta komornicze Km (...)).

Podkreślić należy, że I. S. sprzedając zajęte ruchomości nie mógł przewidywać, że większość licytacji stanowiących własność spółki z o. o. (...) nieruchomości nie dojdzie do skutku i że roszczenie spółki z o. o. (...) może zostać niezaspokojone. Ponadto, wbrew stanowisku przyjętemu przez Sąd pierwszej instancji, nie można twierdzić, że zaistniał skutek w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela. Z informacji nadesłanej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie B. S. (k. 5.262) wynika bowiem, że nadal jest prowadzona egzekucja z wniosku (...) spółki z o. o. w O. przeciwko (...) spółce z o. o. w S. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 18 kwietnia 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VGC (...).

Brak możliwości przypisania I. S. sprawstwa przestępstwa z art. 300 §2 k.k. nie oznacza automatycznie niemożności przypisania oskarżonej A. Ł. (1) pomocnictwa do tego występku. Zarówno sprawca, jak i pomocnik odpowiadają w granicach swojego zamiaru. Dokonanie pomocnictwa nie jest uzależnione od dokonania czynu zabronionego przez bezpośredniego sprawcę.

W niniejszej sprawie jednakże mogło wchodzić w grę jedynie pomocnictwo A. Ł. (1) przez zaniechanie wykonania obowiązków dozorca powierzonego jej mienia. W takiej sytuacji trudno jest w ogóle mówić o pomocnictwie w

rozumieniu art. 18 §3 k.k., gdy przestępstwa nawet nie usiłowano popełnić. Na pewno zaś nie można przypisać A. Ł. (1), że nie wykonując obowiązków dozorca przewidywała, że dojdzie na skutek tego do pokrzywdzenia wierzyciela i godziła się na to. Biorąc pod uwagę więzi osobiste łączące ją z I. S., przyjmując obowiązki dozorca, z pewnością wiedziała, jaki jest majątek spółki (...) i że wystarcza on na zaspokojenie roszczenia jej wierzyciela.

Z tych też przyczyn należało nie tylko uniewinnić oskarżonego I. S. od dokonania występku z art. 300 §2 k.k., ale również oskarżoną A. Ł. (1) od pomocnictwa do popełnienia tego przestępstwa.

Uniewinnienie oskarżonych I. S. oraz A. Ł. (1) od czynów przypisanych im w punktach XIII i XVII pociąga za sobą automatycznie uchylenie wobec nich nie tylko wymierzonych za te czyny kar, ale również środków karnych i kompensacyjnych. Orzeczenie środka przewidzianego w art. 46 §1 k.k. możliwe jest tylko w przypadku skazania.

Stąd też ustosunkowywanie się do apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w części dotyczącej podwyższenia orzeczonej wobec I. S. i A. Ł. (1) kwoty pieniężnej tytułem obowiązku naprawienia szkody należy uznać za bezprzedmiotowe. Zupełnie na marginesie należy zaznaczyć, że orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w związku z przypisaniem im czynów w punktach XIII i XVII było całkowicie bezzasadne. Sąd pierwszej instancji najwyraźniej nie wziął pod uwagę, że postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku spółki (...)” przeciwko spółce (...) dotyczyło w istocie szkody powstałej w wyniku popełnionego przez I. S. i A. S. (1) przestępstwa przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.315.000 złotych. To, że ta kwota nie została dotychczas wyegzekwowana, nie może być powodem do nakładania dodatkowego odszkodowania.

Odnosząc się dalej do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, stwierdzić najpierw należy, że Sąd Okręgowy w ogóle nie przeanalizował, która ustawa, czy w dacie popełnienia czynów czy też w dacie wyrokowania, jest dla oskarżonych względniejsza. Obowiązek dokonania takiej analizy wynika jednoznacznie z treści art. 4 §1 k.k. Ustawa Kodeks karny od czasu popełnienia przez oskarżonych przestępstw była kilkakrotnie nowelizowana. Należało zatem przeanalizować wszystkie stany prawne obowiązujące na przestrzeni tego czasu. Mając na uwadze w szczególności zmiany brzmienia przepisów art. 33 §1 k.k. oraz 46 §1 k.k. należało dojść do wniosku, że względniejsze dla oskarżonych są przepisy obowiązujące w dacie popełnienia przypisanych im przestępstw. Przepis art. 33 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów przewidywał zdecydowanie korzystniejsze dla sprawców granice kary grzywny. Nowelizacja wprowadzona ustawą z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589) podwyższyła górną granicę grzywny z 360 stawek dziennych do 540 stawek. Przed wejściem w życie tej ustawy korzystniejsze dla sprawców było również brzmienie art. 46 §1 k.k., ponieważ przepis ten nie przewidywał możliwości orzeczenia z urzędu obowiązku naprawienia szkody.

Zastosowanie wobec oskarżonych ustawy obowiązującej w dacie popełnienia przez nich przestępstw, a nie w dacie wyrokowania przekreśla całkowicie możliwość orzeczenia wobec A. S. (1) i I. S. obowiązku naprawienia szkody w kwocie 1.315.000 złotych w związku z przypisanymi im przestępstwami w punktach III i IX. W imieniu bowiem pokrzywdzonego spółki z o. o. (...) nie został złożony w ustawowym terminie wniosek o naprawienie szkody spowodowanej tymi przestępstwami. Zgodnie z art. 49 a k.p.k. wniosek, o którym mowa w art. 46 §1 Kodeksu karnego, może być złożony aż do zamknięcia przewodu sądowego. Tymczasem pełnomocnik pokrzywdzonego wniosek o naprawienie szkody powstałej na skutek popełnienia przestępstw zarzuconych A. S. (1) i I. S. w punktach III i VIII aktu oskarżenia złożył po zamknięciu przewodu sądowego (k. 4.963 – 4.967). Wcześniej złożony wniosek (k. 4.220) nie dotyczył naprawienia szkody wyrządzonej tymi przestępstwami.

Zupełnie niezrozumiałe jest domaganie się w apelacji przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego orzeczenia wobec A. S. (1) obowiązku naprawienia szkody w kwocie 332.507 złotych wynikającej ze zsumowania należności z faktur wystawionych przez Centrum (...) spółki z o. o. A. S. (1) nie zostało przecież przypisane jakiegokolwiek przestępstwo polegające na przywłaszczeniu pieniędzy, którymi zostały opłacone te faktury. Dokumentujące fikcyjne czynności, wystawione przez Centrum (...) spółki z o. o. faktury VAT znalazły się wyłącznie w opisie czynu przypisanego A. S. (1) w punkcie II zaskarżonego wyroku. Nie jest to jednak czyn polegający na wyrządzeniu spółce z o. o. (...)

szkody. Jest to przestępstwo karno – skarbowe, w przypadku którego jedynym pokrzywdzonym jest Skarb Państwa. W wyniku takiego przestępstwa nie została wyrządzona spółce z o. o. (...) jakakolwiek szkoda. Domaganie się orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz spółki w związku z przypisaniem oskarżonemu przestępstwa polegającego na uszczupleniu podatku od towarów i usług jest wręcz czymś kuriozalnym.

Z tych też względów apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie mogła być uwzględniona nawet w części.

Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od czynu przypisanego mu w punkcie V zaszła konieczność orzeczenia wobec niego na nowo kary łącznej. Zaznaczyć należy, że Sąd pierwszej instancji całkowicie błędnie zinterpretował treść przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) (Sądowi Okręgowemu zapewne chodziło o tę ustawę, a nie o ustawę „przepisy wprowadzające” – str. 64 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Przepis ten wyłącza stosowanie art. 4 §1 k.k. tylko wówczas, gdy połączeniu podlegają jedynie kary prawomocne orzeczone przed wejściem w życie cytowanej ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 roku, IV KK 70/16, Lex nr 2019577). Uznając, że w przypadku A. S. (1) korzystniejsze są przepisy obowiązujące w chwili popełnienia przez niego przestępstw, konsekwentnie orzeczenie kary łącznej należało oprzeć na przepisach obowiązujących w dacie czynów. Poza tym przepis art. 86 §1 k.k. w obecnym brzmieniu jest zdecydowany mniej korzystny aniżeli w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku.

Orzekając na etapie postępowania odwoławczego o karze łącznej należało mieć na względzie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 13 lipca 2011 roku (II KK 40/11, Lex nr 898596), zgodnie z którym działanie zakazu reformationis in peius powinno być odnoszone nie tylko do samego „finalnego” wymiaru kary łącznej, ale także do zasad wymiaru kary łącznej, zastosowanych przez sąd w orzeczeniu, które bądź to było zaskarżone wyłącznie na korzyść oskarżonego, bądź też było, co prawda, zaskarżone także na niekorzyść, ale nie w zakresie umożliwiającym negatywną dla oskarżonego korekturę kary łącznej. Mając więc na względzie, że w zaskarżonym wyroku kara łączna została orzeczona w wymiarze czterech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności i że po uniewinnieniu oskarżonego od czynu z art. 299 §1 i 6 k.k., za który została wymierzona kara jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, do połączenia pozostały kary 3 lat oraz 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz biorąc pod uwagę, że kary te zostały wymierzone za przestępstwa skierowane przeciwko temu samemu dobru prawnemu oraz że zachodzi pomiędzy nimi łączność czasowa, orzeczono wobec A. S. (1) karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Należało też uznać, że kary wymierzone oskarżonym: I. S. za czyn przypisany mu w punkcie IX oraz A. S. (2) w punkcie XVI są rażąco surowe. Przede wszystkim trzeba podkreślić, że obu tych czynów I. S. i A. S. (2) dopuścili się wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1). Stopień ich winy był jednakże znacznie mniejszy niż A. S. (1), co powinno było znaleźć swój wyraz w wysokości orzeczonych wobec I. S. i A. S. (2) kar. Dlatego też wymiar orzeczonych za te przestępstwa wobec tych dwóch oskarżonych kar pozbawienia wolności należało obniżyć do dwóch lat. Jednocześnie wskazać należy, że brak było podstaw do warunkowego zawieszania wykonania tych kar. Biorąc bowiem pod uwagę znaczny stopień szkodliwości społecznej tych czynów wynikający przede wszystkim z rozmiaru wyrządzonych nimi szkód w mieniu pokrzywdzonej spółki, należało uznać, że tylko bezwzględne kary pozbawienia wolności mogą spełnić pożądane cele wobec oskarżonych I. S. i A. S. (2).

Ponieważ wymierzone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności zostały obniżone, należało zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzić od nich opłaty w kwotach określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 teźże ustawy za obie instancje według kary przez siebie orzeczonej.

Wobec tego zaś, że nie została uwzględniona apelacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego spółkę z o. o. (...), stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych należało od niej zasądzić opłatę w wysokości od 60 do 240 złotych.

O kosztach procesu w części uniewinniającej oskarżonych A. S. (1), I. S. oraz A. Ł. (1) orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

O pozostałych kosztach sądowych w części skazującej za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie 636 §1 i 2 k.p.k., art. 634 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 627 k.p.k.